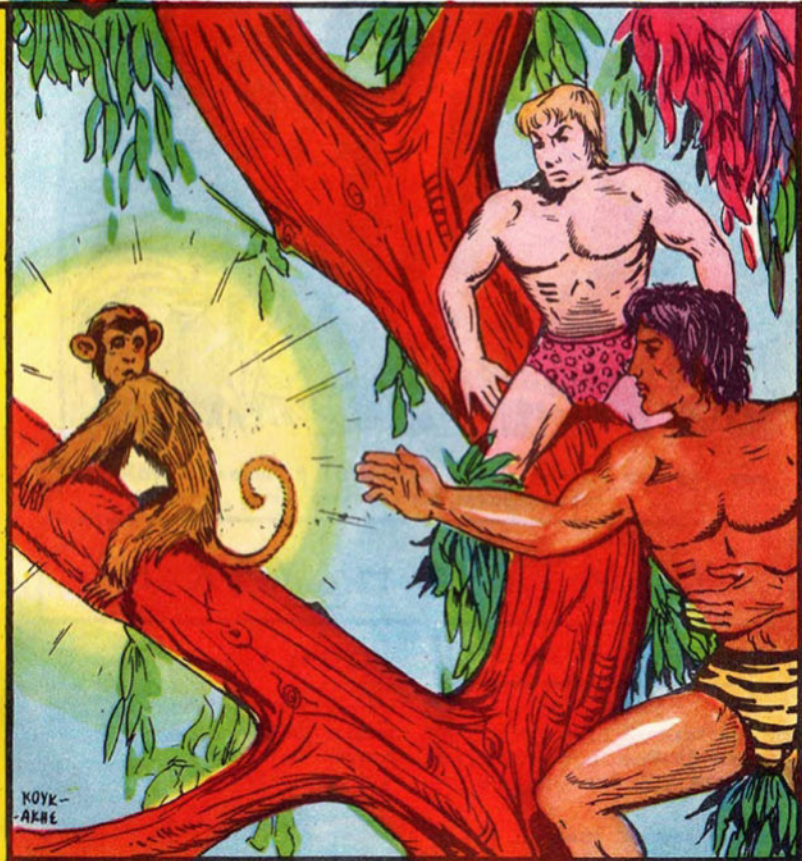

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
87

Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

**“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ; ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 87 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2**

‘Ο Ταρζάν, ό Γκαούρ, ή Ταταμπου και ή Βάντα πέφτουν, σάν κουτοί, στην παγίδα του Μπουραμπού!

Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΤΙΜΟΥ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

‘Ο τρομερός μαύρος γίγαντας Γιαχάμπα, έχει κτίσει στην πιό μακρυνή κι’ άγρια περιοχή της Ζούγκλας ένα παράξενο και μακάθριο, στην εμφάνισι, Κάστρο.

Είναι ένα μεγάλο κτίριο, από άσπρες πελεκητές πέτρες, σέ σχήμα τεράστιας Νε-

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

κροκεφαλής (*).

‘Ο Γιαχάμπα καταφέρνει νά παγιδέψη στά βαθειά σκοτεινά υπόγεια του Κάστρου του

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀρ. 86 πού έχει τὸν τίτλο «ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ».

τὸν Μάξ "Αρλαν, τὴν Ταταμπού, τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ ἀκόμα.

Εὐτυχῶς, καὶ στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή, παρουσιάζεται ὁ Ποκοπίκο. Καὶ μὲ μιὰ χατζαριά πού δίνει στὸ κεφάλι τοῦ μαύρου γίγαντα, τὸν σωριάζει κάτω ἀναίσθητον.

"Υστερα, ρίχνει ἓνα χορτόσχοινο στὴ θαθεῖα καταπακτή. Κι' ἀπ' αὐτό, ὁ Γκαούρ, καταφέρνει, σκαρφαλώνοντας ν' ἀνεβάσῃ ἐπάνω πρῶτα τὴν Ταταμπού κι' ὕστερα τὸν Ταρζάν...

Τέλος, ξανακατεβαίνει ἀπὸ τὸ ἴδιο χορτόσχοινο γιὰ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν καταπακτή καὶ τὸν ἀναίσθητο Μάξ "Αρλαν...

"Ὅμως τί παράξενο!... Μόλις φθάνει κάτω, βλέπει τὸν "Αμερικανὸ τυχοδιώκτη δεμένον μὲ τὸ χορτόσχοινο.

Ποιὸς τὸν εἶχε δέσει; "Αφοῦ κανένας ἄλλος δὲν θρискόταν στὸ θάθος τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ λάκκου. Οὔτε μονάρχος του — ἀφοῦ ἦταν σὲ ἀφασία — θὰ μπορούσε, θέβαια, νὰ εἶχε δεθῇ...

Μὰ νά: Πρὶν ὁ Γκαούρ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν πρώτην ἐντύπωσι, τὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο ἀρχίζει νὰ τραβιέται πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ τὸ δεμένο κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου "Αμερικανοῦ νὰ βγαίνει ἀργὰ ἔξω ἀπὸ τὴν καταπακτή. Ν' ἀποτίθεται πλάι στὸ ἀνοιγμά της.

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας ρωτάει δυνατὰ ἀπὸ κάτω: ποιὸς τράβηξ' ἐπάνω τὸ χορτόσχοι-

νο μὲ τὸν Μάξ "Αρλαν.

— Κανένας! τοῦ ἀποκρίνονται.

"Αρα κάποιο μεγάλο μυστήριον κρύβεται στὴν ὑπόθεσι αὐτή. "Εκεῖνος πού κατέθηκε στὴν καταπακτή κ' ἔδωσε τὸν ἀναίσθητον "Αμερικανό, κ' ὕστερα ξανανέθηκε καὶ τὸν τράβηξ' ἐπάνω, πρέπει νὰ ἦταν ἀόρατος. "Αλλοιῶς δὲν ἐξηγεῖται!

"Ὅμως τὸ χορτόσχοινο εἶναι τραπηγμένο τώρα ἐπάνω. Κι' ὁ Γκαούρ θρискεται στὸ θάθος τοῦ λάκκου αἰχμάλωτος. Δὲν ἔχει ἀπὸ πού νὰ πιαστῇ γιὰ νὰ σκαρφαλώσῃ...

Ταυτόχρονα, κι' ἀπὸ ψηλά, ἀκούγεται μιὰ θραχηὴ ὑπόκωφη φωνή — σάν γυναικεῖα — νὰ λέη ἀργά:

— Αὐτὸς πού ἔχει ἓνα "Αλφα, κι' αὐτὸς πού ἔχει δύο "Αλφα, θὰ πεθάνουνε!.. "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ γίνῃ αὐτὸς πού ἔχει τρία "Αλφα!..

"Ὁ Ποκοπίκο πού ἀκούει τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια, μ ο υ ρ μ ο υ ρ ῖ ζ ε ι ἱ κ α ν ο π ο ι η μ ῆ ν ο ς :

— Εὐτυχῶς, ἀδερφέ μου: "Ἡ δικιά μου ὀνοματάρκα δὲν ἔχει κανένα... "Αλφα!

Ο «ΑΟΡΑΤΩΣ» ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Καὶ νά: "Ὁ διαβολεμένος νῆνος κάνει τώρα νὰ λύσῃ ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ἀναίσθητου Μάξ "Αρλαν τὸ χορτόσχοινο. Γιὰ νὰ τὸ ξαναπετάξῃ κάτω στὴν καταπακτή. "Ἔτσι, θὰ μπορέσῃ ὁ Γκαούρ νὰ σκαρ-

‘Ο Νάχρα Ντού δίνει στη Τζέϊν ένα μικρό κομματάκι μαύρο κερί :
— “Όταν τὸ μυρίζης, τῆς λείει, θὰ γίνεσαι...”

φαλώση ἐπάνω...

“Όμως δὲν προφθαίνει. Τὴν ἴδια στιγμή δυὸ ἀόρατα χέρια τὸν ἀρπάζουν. Καὶ μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ, τὸν γκρεμίζουν στὸ θάθος τοῦ σκοτεινοῦ λάκκου ποὺ βρίσκεται κι’ ὁ Γκαούρ.

— Γιατί ἔπεςες; τὸν ρωτᾷ ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Μ’ ἔσπρωξε...

— Ποιός;

— ‘Ο ἀόρατος, ἀδερφέ μου!

‘Ο «Ἕλληνας» παραξενεύεται :

— Εἶσαι βέβαιος πὼς ἦταν ἀόρατος;

— Καὶ βέβαια, μωρὲ Μαντράχαλε! “Αν δὲν ἦταν ἀόρατος θὰ ᾽γλεπα τὸ σῆρκο του. Καὶ θὰ τὸν εἶχα... σφάζει!

Τὴν ἴδια στιγμή παράξενος θόρυθος ἀκούγεται πάνω ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Καὶ φωνές τῆς ἀνήμερης Ταταμπού :

— Μή!... Μή!...

‘Ο νᾶνος τραβάει τὸν Γκαούρ :

— Κᾶνε σὴν πάντα, ἀδερφέ μου! Θὰ πετάξῃ καὶ τοὺς ἄλλους. Θὰ τοὺς φᾶμε στὸ κεφάλι!...

Καὶ δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Ξαφνι-

κά βαρύς γδοῦπος ἀκούγεται πλάι τους. Μαζί μ' αὐτόν κι' ἓνα πονεμένο βογγητό: «"Ω-ωχχχ»!

Εἶναι τὸ κορμὶ τῆς ἁμοιρῆς Ταταμπού. Πού σπρωγμένο κι' αὐτὸ ἀπ' τ' ἀόρατα χέρια τοῦ "Αγνωστοῦ ἔχει γκρεμιστῇ στὸ θάθος τῆς σκοτεινῆς καταπακτῆς.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σκύβει ἀμέσως. Κι' ἀρπάζοντας τὴν συντρόφισσά του τὴν τραβάει κοντά στα τοιχώματα.

Δὲν ἔχουν περάσει λίγες στιγμὲς καὶ δεῦτερος — πιὸ θαρὺς — γδοῦπος ἀκούγεται... Ὁ Ἀόρατος ἔχει πετάξει ἐν τῷ τώρα κάτω τὸν τραυματισμένο στὸ κεφάλι καὶ ἀναίσθητο Γιαχόμπς!...

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως — σπρωγμένο κι' αὐτὸ — πέφτει πάνω του καὶ τὸ κορμὶ τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ποκοπικό ἐνθουσιάζεται:

— Ἀπαξάπαντες παρόντες, τοὔτεσι γίνηκε... ἀπαρτία, ἀδερφέ μου! μουρμουρίζει. Τοῦ λόγου μου λέω νὰ κάνουμε Γενικὴ Συνέλευσις τῶν... κοροῖδων! Τῶν κοροῖδων ποὺ τὴν πάθαμε!

Κι' ἀμέσως, σηκώνοντας τὴν ἀνοικονόμητη κεφάλαι του φωνάζει:

— "Ε, κύρ Ἀορατόπουλεεε! Τὸν Ἀμαξάρλαν δὲν θὰ μᾶς τὸν πετάξης;

Γρήγορα ὅμως κάτι θυμᾶται καὶ γνωματεύει σοβαρά:

— Ὅχι. Αὐτόν δὲν θὰ τὸν πετάξη. Καθότι τὸ ὄνοματάκι του περιέχει «τρία Ἄλφα». Τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ζήση γιὰ

νὰ γίνη "Αρχων τῆς Ζουγκλίας!

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ:

— Τὸ ὄνομα τοῦ Γκαοῦρ ἔχει ἓνα "Ἄλφα. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ταρζάν, δύο. Ἄρα, ἀδερφέ μου, θὰ πεθάνετε ἀμφοτέρω καὶ οἱ δύο ὁμοῦ μαζὶ κι' ἀντάμα! Μονάχα ὁ Μαξάρλαν ποὺ ἔχει τρία Ἄλφα, θὰ ζήση καὶ θὰ βασιλέψῃ! Ὅλῃ!

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ἡ Χουχού, ποὺ ὁ νᾶνος τὴν εἶχε ἀφήσει ἔξω ἀπὸ τὸ φρικτὸ Κάστρο τῆς Νεκροκεφαλῆς, θαρῆθηκε νὰ περιμένῃ τὸν πολυαγαπημένον «Ἄντρα κλά» τῆς.

— Πρέπει νὰ μῶ κι' ἐγὼ μέσα, συλλογιέται. Μπορεῖ νάπαθε κανένα κακό, τὸ χρυσό μου, ποὺ κακοψόφο νάχη!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τεράστιου κτισμένου κρανίου βλέπει νὰ θγαίνῃ ἀναίσθητος καὶ μὲ καταματωμένο τὸ κορμὶ του, ὁ Μάξ "Αρλαν!...

Δὲν περπατάει, φυσικά, ἀλλὰ προχωρεῖ αἰωρούμενος στὸν ἀέρα, σάν κάποιος ἀόρατος ἄνθρωπος νὰ τὸν ἔχει φορτωθῇ στὸν ὦμο του...

Ἡ πυγμαία κρύβεται πίσω ἀπὸ κάποια πέτρα. Κυττάζει μὲ γουρλωμένα, ἀπὸ κατάπληξι, μάτια!

Ἔτσι, βλέπει τὸν Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη νὰ ξεμακραινῇ ἀναίσθητος κι' αἰωρούμενος στὸ κενό. Τέλος, νὰ χάνεται, σιγά-σιγά, πίσω ἀπὸ τὴν

πυκνή κι' άγρια θάλασσι της περιοχής...

Η Χουχού ψιθυρίζει χαμένα :

— Καλέ, τί μυστηριώδες μυστήριο είναι τὸ τοιοῦτον ; Καλέ πρώτη θολά γλέπω γαμπρό νά περνῇ ἀπὸ ἔμπροσθέν μου καὶ νά μὴ σταματῇ γιὰ νά μὲ ἀποθαγμάσῃ ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλάς !

Ἀμέσως ὅμως ξαναπερνάει ἀπ' τὸ νοῦ της ἡ ἀνήσυχη Ἰδέα : « Καλέ, μπὰς κι' ἔπαθε κανένα κακὸ ὁ Ἀντρακλάς μου, ποῦ κακοψόφο νάχη ; ».

Καὶ χωρὶς καθυστέρησι, σκαρφαλώνει στὴν ἀνεμόσκαλα. Τρυπώνει μέσα στὸ Κάστρο ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ ἐνὸς ματιοῦ τῆς Νεκροκεφαλῆς...

Ὑστερα, ψάχνοντας στὸ ἐσωτερικὸ της, βρίσκει τὴ μαρμαρένια σκάλα ποὺ τὴν κατεβάζει στὸ βαθὺ σκοτεινὸ ὑπόγειο.

Τέλος, φθάνει μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα τῆς φοθερῆς καταπακτῆς κι' ἀκούει ἀπὸ τὸ θάθος της τίς γνώριμες φωνές τοῦ Ταρζάν, τοῦ Γκαούρ, τῆς Ταταμποῦ καὶ τοῦ Ποκοπίκο :

— Ἐνθάδε κεῖσαι, καλέ χρυσό μου ; τοῦ φωνάζει.

— Τοῦ λόγου σου εἶσαι, μωρὴ Μαμζέλ ; ! τῆς ἀποκρίνεται ὁ νάνος. Πῆδα, τὸ λοιπόν, κι' ἐσύ, κάτω, νά δοῦμε τί θά γίνουμε !...

— Μὲ ἀποθύμησες γλύκα μου ; τὸν ρωτᾷ μελιστάλακτα ἡ πυγμαία.

— Ὅχι ! τῆς κάνει. Μά, κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐδῶ κάτω

ποῦ θρискόμαστε, θ' ἀρχίσῃ νά μᾶς κόβῃ μεγάλη λόρδα, ἀδερφοῦλα μου ! Τὸ ὅποιον, ἔτσι ψαχνωμένη ποῦ εἶσαι, μπορεῖ νά μᾶς... χρειαστῇ !

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ φωνάζουν στὴ Χουχού :

— Κάπου ἐκεῖ ἐπάνω ποῦ θρискεσαι, πρέπει νά ὑπάρχῃ ἓνα χορτόσχοινο. Ἡ μιά του ἄκρη εἶναι δεμένη σὲ μιά κολῶνα. Ρίξε μας τὴν ἄλλη μέσα στὸ λάκκο !

— Μετὰ χαρᾶς, Ἀφέντες μας ! τοὺς κάνει ἀπὸ ψηλὰ ἡ πυγμαία. Καλέ θά σᾶς σώσω, θέβαια, ἀλλὰ κ' ἐλόγου σας δὲν θά καθήσετε μὲ σταυρωμένα χέρια. Θά φροντίσετε νά μέ... παντρέψετε, ποῦ λέει ὁ λόγος. Μὲ συγχωρεῖτε κιδλάς !

Καὶ ψάχνοντας μὲ τὰ μάτια της ποὺ τρυπᾶνε — ὅπως ξέρούμε — τὸ σκοτάδι, βρίσκει τὸ δεμένο χορτόσχοινο. Πιάνει ἀμέσως τὴ λεύθερη ἄκρη του. Καὶ σκύβοντας, κάνει νά τὴν πετάξῃ στὸ θάθος τῆς καταπακτῆς...

Μὰ δὲν προφθαίνει, ἡ ἀμοιρῇ !

Τὴν ἴδια στιγμή δέχεται μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὰ πσιανά. Καὶ γκρεμίζεται κάτω στὴ βαθεῖα σκοτεινὴ παγίδα.

Ὅμως κρατοῦσε τὴν ἄκρη τοῦ χορτόσχοινου. Καὶ τὸ παρασύρει μαζὶ της στὸ θάθος τῆς καταπακτῆς.

— Ἀμὰ καλέ, κακὸ ποῦ τόπαθα ! ξεφωνίζει ἡ Χουχού. Κάποιος ἀόρατος μὲ κλώτσησε !...

“Ο Γκαούρ αρπάζεται γρήγορ’ απ’ τὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο. Καί με θιάσι ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη γιὰ νὰ θγῇ ἐπάνω. Θέλει νὰ προλάβη νὰ πιάσῃ στὰ χέρια του τὸν μυστηριώδη Ἀγνωστο. Τὸν ἀόρατον ἐχθρὸ πού τόσα κακὰ τοὺς ἔχει κάνει!...

“Ὁμως ταυτόχρονα ἀκούγεται ἀπὸ ψηλὰ ἓνα θραχνὸ κι’ ἀπαίσιο σαρκαστικὸ γέλιο :

— Χά, χά, χάαα!... Χά’ χά, χάαα!...

Καί μιὰ θαθεῖα κι’ ὑπόκωφη φωνή — πού μοιάζει σάν γυναικεῖα — νὰ τοῦ λήη :

— Ἀλλοίμονο καὶ σ’ ἐσένα καὶ σ’ ὅλους σας, δυστυχισμένοι!... Κανένας σας ποτέ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ θγῇ απ’ αὐτὸ τὸν θαυτὸ τάφο πού σὰς γκρέμισα!... Ἐκεῖ μέσα θὰ ψοφήσετε ὅλοι, απ’ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα!... Ἐκείνον πού θὰ γίνῃ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, τὸν ἔβγαλα καὶ τὸν ἔχω παρατήσῃ ἀναίσθητο σ’ ἓνα σίγουρο μέρος!...

“Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκούει τὰ λόγια τοῦ ἀόρατου ἀντίπαλου, συνεχίζοντας νὰ σκαρφαλώνῃ. Ἕνας Ἕλληνας ποτέ του δὲν δειλιάζει!...

Μὰ νά : Λίγες στιγμὲς πρὶν φθάσῃ καὶ θγῇ ἐπάνω, ἓνα «χράπ» ἀκούγεται. Ὁ Ἀγνωστος ἔχει κόψῃ με τὸ μαχαίρι του τὸ χορτόσχοινο. Κι’ ὁ Γκαούρ ξαναγκρεμίζεται θαρρὸς στὸ βάθος τῆς καταπακτῆς.

— Χά, χά, χά! Ξανακούγεται ἀπὸ ψηλὰ τὸ θραχνὸ σαρ-

καστικὸ γέλιο τοῦ Ἀόρατου ἐχθροῦ.

Ο ΓΙΑΧΑΜΠΑ ΣΩΤΗΡΑΣ !

Κ’ ἐπακολουθεῖ ἀπόλυτη ἡσυχία... Εἶναι φανερὸ πὼς ὁ Ἀγνωστος κακοῦργος ἔφυγε ἀπὸ τὸ Κάστρο τῆς Νεκροκεφαλῆς...

Ὁμως ὁ Γκαούρ, πέφτοντας πάλι στὸ βάθος τῆς παγίδας, κτυπάει τυχαία πάνω στὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ Γιαχάμπα. Καὶ αὐτὸς — ὅπως ξέρουμε — θρίσκει μαζί τους.

Ἔται, ὁ τρομερὸς μαῦρος γίγαντας συνέρχεται ἀπὸ τὸ κτύπημα τοῦ κεφαλιοῦ του. Καὶ ρωτᾷ ἀγρία στὸ σκοτάδι :

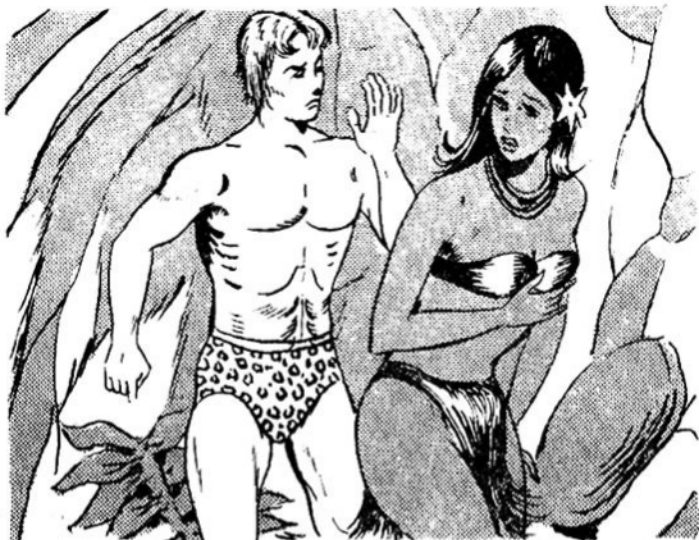
— “ΕΕΕΕ! Ποιοὶ ἄλλοι θρискόσατε ἐδῶ κοντά μου;

“Ὁ νᾶνος ἀναλαμβάνει νὰ τὸν πληροφορήσῃ:

— Ἐνθάδε, ἀδερφέ μου, θρискόμαστε πολλοὶ καὶ διάφοροι! Πρῶτον ὁ Ταρζανάκος, ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καί... φρεσκοζωντοχήρος, ὁ φουκαράς! Καθότι ἡ κυρὰ Τζέιν σκάρισε πρὸς τὸν Μέγα Λιμὴν διὰ νὰ μαρκάρῃ πρὸς τὰς Ἑγγλεζίας νήσους!....

Καὶ συνεχίζει :

— Δεύτερον, ἐνθάδε κεῖται καὶ ὁ Γκαούρρακας, καὶ ἡ κυρὰ Λουκούμω του, ἡ Ταταμπούκα. Ἐπίσης καὶ ἡ Χουχού μου, τὸ καλαμαροχτάποδο, ὁμοῦ μετὰ τὴν τσακπινουσὴν καὶ τὸ σεξαπηλίκι της!.. Καὶ τέλος, ἐνθάδε κεῖται καὶ τοῦ λόγου μου ὁ Ποκοπίκαρος,

‘Ο μανιασμένος Κραγιαμπού σπρώχνει δάναυσα καὶ κτυπάει
τὴν ἄμοιρη Βάντα :

— Φύγε! Χάσου ἀπ’ τὰ μάτια μου! τῆς φωνάζει.

ὅπερ σοῦ θάρησα τὴ χατζα-
ριά στὴν κεφάλαι, διὰ νὰ μὲ
θυμᾶσαι γιὰ μπάρμπα! ‘Α-
μέεεε;!

‘Ο Ταρζάν τραβάει ξαφνικὰ
τὸ μαχαίρι του. Καὶ μπουσου-
λῶντας κοντοζυγώνει τὸ μαῦ-
ρο γίγαντα τῆς Ζούγκλας.

— Κακοῦργε Γιαχάμπα !
μουγγρίζει ἄγρια καὶ θανα-
τερά. ‘Εδῶ μέσα τώρα ποὺ
θρискόμαστε, μονάχα ὁ μαῦ-
ρος Χάρος θὰ μπορέσει νὰ
μᾶς λευθερώσει!...

»Χαμένοι γιὰ χαμένοι εἴμα-
στε ὅλοι!... ‘Ομῶς ἐσένα δὲν
θὰ σ’ ἀφήσω νὰ πεθάνης ἀπ’
τὴ δίψα καὶ τὴν πείνα. Θὰ

νοιώσω τὴν εὐχαρίστησι νὰ
σοῦ χαρίσω τὸ θάνατο μὲ τὸ
δικό μου χέρι!... ‘Ετοιμάσου
λοιπόν, νὰ ξεράσης τὴ θρω-
μερή σου ψυχὴ!...

‘Ο Γκαούρ μόλις προφθαί-
νει ν’ ἀρπάξει τὸ χέρι τοῦ
Ταρζάν. Νὰ τὸν συγκρατήση
ἀπὸ τὸ φονικὸ ποῦ θάλθηκε
νὰ κἀνῃ :

— Μὴ Ταρζάν!... Εἶναι χτυ-
πημένος βαρεῖά στοὺ κεφάλαι.
Δὲν μπορεῖ νὰ προστατέψῃ
τὸν ἑαυτὸ του!... Θὰ γίνης-
χωρίς νὰ τὸ θέλῃς — δολοφό-
νος!...

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἐξαγριώνεται. Πολλὲς φορὲς

ὁ μελαψὸς γίγαντας τοῦ ἔχει κρατήσῃ τὸ χέρι γιὰ νὰ μὴ τιμωρήσῃ — ὅπως ἀξίζει — τοὺς ἔχθρους τοὺς.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκαούρ, οὐρλιάζει σὰ λυσσασμένο θηριό :

— "Ἄσε με!... Θὰ σπαράξω ἐσένα, σκύλε!...

Ὁ Ποκοπίκο πάει μὲ τὸ μέρος τοῦ Ταρζάν :

— Καλὰ σοῦ λέει, θρὲ Μαντράχαλε! κάνει στὸν Γκαούρ. "Ἄν δὲν σφάξουμε καὶ κανὸν ἀνθρωπάκο, ἐδῶ πού θρискόμαστε, πῶς θὰ... περάσῃ ἡ ὥρα μας;!

"Ὁμως, τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ ἀνήμεπου Γιαχάμπα :

— "Ἀφησέ τον νὰ μὲ σκοτώσῃ, Γκαούρ! Δίκιο ἔχει!... Γιατί πολλὰ κακὰ σὰς ἔχω κάνει... Κι' αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀπὸ μένα θρискόσαστ' ἐδῶ καὶ θὰ πεθάνετε...

— Γιατί, δηλαδή; τὸν ρωτάει ὁ Ποκοπίκο. Τοῦ λόγου σου δὲν θὰ πεθάνῃς ἐνθάδε, κύρ Καρπουζοκέφαλε;

Ὁ Γιαχάμπα συνεχίζει σὰ νὰ μὴ τὸν ἀκούσῃ :

— Ναί!... Θὰ πεθάνετε ἀπὸ τὴ δίψα καὶ τὴν πείνα, ἐδῶ μέσα στὴν καταπακτὴ μου, ἂν μὲ σκοτώσετε... Γιατὶ μονάχα ἐγὼ ξέρω πῶς θ' ἀνοίξω τὸ κρυφὸ πέραςμα πού βρίσκεται ἐδῶ κάτω.... Ἀλλοιῶς θὰ μείνετε θαμμένοι ζωντανοὶ ἐδῶ μέσα, μὲ συντροφιά τὸ πῶμα μου!....

Ὁ Ποκοπίκο ἐνθουσιάζεται :

— Μπράβο! Ὡστε μπο-

ρεῖς, ἀδερφέ μου, νὰ μᾶς θγάλης ἀπ' αὐτὴ τὴ φάκα; Ἄμ' τότες καὶ νὰ μὲ περικαλῇς γονατιστὸς νὰ σὲ σφάξω, δὲν σὲ σφάζω, !....

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ!

Ὁ Ταρζάν, πού ἄκουσε τὰ λόγια τοῦ μαύρου γίγαντα, ξαναθάζει τὸ μαχαίρι στὴ θήκη του, μουρμουρίζοντας :

— "Ἀεῖντε λοιπόν, τέλειω-νε!.... "Ἀνοίξε τὸ πέραςμα νὰ θγοῦμ' ἔξω στὴ Ζούγκλα!....

Ὁ Γιαχάμπα εἶναι σύμφωνος :

— Ναί. Μὰ γιὰ νὰ τὸ κάνω αὐτὸ, θέλω πρῶτα νὰ μοῦ παραδώσετε τὰ μαχαίρια σας. Κ' ἐσύ κ' ἡ μελαψὴ γυναῖκα.....

Ὁ νᾶνος συμφωνεῖ :

— Ἐν τάξει, ἀδερφέ μου!... Μόνο μὴ μοῦ ζητήσῃς νὰ σοῦ παραδώσω καὶ τὴ λαοφιλὲς χατζάρα μου! Καθότι θὰ τὴν περιλάθῃς στὸ... σθέρκο σου!

Πρῶτὴ ἡ Ταταμποῦ παραδίδει τὸ μαχαίρι τῆς :

— Πᾶρ' τὸ Γιαχάμπα, ἀφοῦ φοβᾶσαι καὶ μιὰ γυναῖκα ἀκόμα....

Ὁ Ταρζάν δὲν κάνει καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ παραδώσῃ καὶ τὸ δικό του μαχαίρι. Θὰ τὸ θεωροῦσε μεγάλη ντροπὴ κι ἐξευτελισμὸ του....

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸ καταλαβαίνει αὐτό. Καὶ τὸν θγάζει ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι. Ψάχνοντας στὸ σκοτάδι θρискεὶ τὴ λαβὴ τοῦ μαχαίριου πού βρίσκεται στὴ ζώνῃ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὸ

τραβάει απ' τή θήκη του και τὸ προσφέρει στὸν μαῦρο Φύλαρχο:

— Νά, Γιαχάμπα!... Πᾶρε καὶ τὸ μαχαίρι τοῦ Ταρζάν. Αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ στὸ παραδώσῃ... Θὰ προτιμοῦσε νὰ κάνῃ κάτι πιὸ σωστὸ: Νὰ τὸ καρφώσῃ στὰ στήθια σου!

Ὁ μαῦρος γίγαντας παίρνει τὰ δυὸ μαχαίρια τους. Ὑστερὰ, ἀνήμερος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸ τραῦμα τοῦ κεφαλιοῦ του, σέρνεται πρὸς ἓνα ἀπὸ τὰ τοιχώματα τῆς σκοτεινῆς καταπακτῆς. Ψαχουλεύει δεξιά κι ἀριστερά, ὥσπου θρίσκει ἓνα πολὺ μικρὸ ἀνοιγμα, Ὅσα ποὺ χωράει ἡ παλάμη του.

Ἔτσι, περνάει τὸ ἓνα χέρι του μέσα καὶ κάτ' ὀκαλιζει....

Ξαφνικὰ ἓνα τετράγωνο κομμάτι ἀπὸ τὸ τοίχωμα τῆς ὑπόγειας παγίδας ὑποχωρεῖ ἀργά. Κ' ἓνα εὐρύχωρο ἀνοιγμα παρουσιάζεται.

Πρῶτος περνάει μέσα μπουσουλώντας ὁ Γκαούρ. Ὑστερὰ ὁ Ταρζάν. Καὶ τελευταία ἡ Ταταμπού....

Ὁ Γιαχάμπα καγχάζει τώρα:

— Χό, χό, χό!... Γιά δεύτερη φορά πιαστήκατε στὴ φάκα, ποντικάκια μου!... Ἀπὸ ἐδῶ ποὺ θρискόσατε τώρα, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ βγῆτε ποτὲ ζωντανοί!...

Καὶ τελειώνοντας τὰ λόγια του, τραβάει μὲ ὀρμὴ τὸ τετράγωνο ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Τὸ ξανακλείνει!

— Χό, χό, χό! ἐξακολουθεῖ

νὰ καγχάζῃ.

Ὅμως τὸ ἀπαίσιο γέλιο του σταματᾷ ἀπτότομα. Κόβεται στὸ λαρύγγι του....

— Γκάπ! ἀκούγεται ἓνας μεταλλικὸς κρότος.

Εἶναι ἡ σκουριασμένη, μὰ θαυματουργή, χατζάρα τοῦ Ποκοπικο ποὺ κατέθηκε μὲ ὀρμὴ — γιὰ δεύτερη τῶρα φορά — πάνω στὸ κεφάλι τοῦ τρομεροῦ Γιαχάμπα!

Ὁ μαῦρος γίγαντας θγάζει πάλι ἓνα θαρρὺ πονεμένο βογγητό. Καὶ γέρνει ἀναίσθητος κάτω στὸ δάπεδο τῆς καταπακτῆς. Ἐνῶ ἡ ἀγέρωχη φωνὴ τοῦ νάνου ἀντηχεῖ θριαμβευτικά:

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου! Εἶχα δὲν εἶχα τοῦ τὴν μάσσησα τὴν ψυχάραι!

ΟΙ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

Ὁ Ποκοπικο, ὅπως εἶδαμε, δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ κρυφὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς γιὰ νὰ παγιδευτῇ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους.... Αὐτὸς εἶχε μείνει μέσα, γιατί ὑποψίασθηκε τὶς ὑπουλες προθέσεις τοῦ Γιαχάμπα. Καὶ μὲ τὰ μάτια του ποὺ θλέπουν, σὰν γατίσια, στὸ σκοτάδι, μπόρεσε νὰ ζυγίσῃ καλὰ τὴν ἀνάπηρη χατζάρα του. Γιὰ νὰ πέσῃ πάνω στὸ τεράστιο κεφάλι τοῦ μαύρου κακούργου.

Καὶ νά: Ἀμέσως τώρα θάζει σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιο γιὰ τὴ σωτηρία τῶν συντρόφων του:

Ψάχνοντας, θρίσκει καὶ χῶ-

νη τὴν παλάμη του μέσα στὴν τρύπα, πού εἶχε δεῖ — πρὶν λίγο — νὰ τὴ θάζει κι ὁ Γιαχάμπας. Ἐκεῖ, θρῖσκοντας ἔναν μικρὸ μοχλὸ, τὸν τραβάει.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται: Τὸ τετράγωνο κρυφὸ ἀνοιγμα τῆς καταπακτῆς ἀνοίγει πάλι!

.. Ὁ Ποκοπῖκο φωνάζει στὸν Γκαούρ, στὸν Ταρζάν, στὴν Ταταμπού καὶ στὴ Χουχού πού βρίσκονται παγιδευμένοι.

— Δὲν μοῦ λέτε, θρὲ κύριοι: Πληρώνεται νοῖκι ἐσεῖς ἐκεῖ μέσα; Τότες γρήγορις ἔξω! "Ἐξω εἶπα!....

Οἱ δυὸ ἄνδρες κ' οἱ δυὸ γυναῖκες θγαίνουν ἀμέσως ἔξω στὴ σκοτεινὴ ὑπόγεια καταπακτῇ.

— Ὁ Γιαχάμπας πού εἶναι; ρωτᾶνε ὅλοι μαζί.

— Ἐνθᾶδε κεῖται! μουρμουρίζει ὁ νᾶνος.

— Καλὲ τὸν ἔσφαξες, χρυσό μου;! κάνει κατὰπληκτητὴ ἡ Χουχού.

— Ὁχι, μωρὴ Μαμζέλ! τῆς ἀποκρίνεται. Ἀπλῶς τοῦ διαμέλησα τὴν..... καρπουζοκεφάλαι!

— Καὶ τώρα, πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ σκαρφαλώσουμε ἑπάνω; μουρμουρίζει ἐρωτηματικά ὁ Ταρζάν.

Ὁ Γκαούρ λέει αὐτὴ τὴ φορά μιά ἀνοησία:

— Νὰ σκαρφαλώσης καὶ νὰ σταθῇς ὀρθὸς πάνω στοὺς ὤμους μου. Ὑστερα ἡ Ταταμπού νὰ φθάσει στοὺς ὤμους τοὺς δικούς σου. Κι ἀπὸ τὸ ὕψος πού θὰ θρῖσκεται, θὰ

μπορέσει νὰ πιαστῇ καὶ νὰ θγῇ ἀπ' τὴν καταπακτῇ..... Μετὰ θὰ τρέξει ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρο τῆς Νεκροκεφαλῆς, θὰ κόψη ἀπὸ τὰ γύρω δέντρα ἕνα γερὸ χορτόσχοινο. "Ὑστερα ξαναγυρίζοντας θὰ δέση κάπου τὴ μιὰ ἄκρη του καὶ θὰ μᾶς πετάξῃ κάτω τὴν ἄλλη. Γιά νὰ σκαρφαλώσουμε καὶ νὰ θγοῦμε κ' ἐμεῖς!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν συμφωνεῖ:

— Πρέπει ἐκεῖνος πού θὰ θγῇ ἑπάνω νὰ εἶναι ἄντρας κι ὄχι γυναῖκα, τοῦ λέει. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μποροῦν νὰ γυρίσουν οἱ ἀραπάδες τοῦ Γιαχάμπας. Θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητο ν' ἀφήσουμε τὴν Ταταμπού νὰ πέσῃ στὰ χέρια τους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας θρῖσκει σωστά τὰ λόγια του.

— Τότε νὰ σκαρφαλώσῃ ἡ Ταταμπού στοὺς ὤμους μου, τοῦ λέει. Κ' ἐσύ στοὺς δικούς της, γιά νὰ θγῇς ἑπάνω.

Ὁ Ποκοπῖκο χάνει τὴν ὑπομονὴ του:

— Μεγάλες μπουρδες λέει ὁ Γκαουράκος! κάνει στὸν Ταρζάν. Καὶ πολὺ τὸν γουστάρω, ἀδερφέ μου!... Βρέ, ἀντέχουν οἱ τρυφερόδεις ὠμοπλάτες τῆς κυρὰ Λουκούμως νὰ σηκώσουν ἕναν ὀλάκερο γαϊδάρο σάν κ' ἐλόγου σου, μὲ τὸ συμπάθειο!

— Τότες τί θὰ γίνῃ, καλὲ; ρωτᾶει ἀνυπόμονα ἡ Χουχού. Τοῦ λόγου μου, τουλάχιστον, δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ἄλλο ἐδῶ!... Καλὲ ἀνύπαντρη κοπελλίτσα τυγχάνω! Μπορεῖ

‘Ο Γκαούρ και ο Ταρζάν παλεύουν μανιασμένοι. ‘Ο καθένας ζητάει ν’ αρπάξει γιά λογαριασμό του την όμορφη λευκή ξένη.

νά περιμένη κανείς, έξωθεν, γιά νά μέ άζητήξη εις γάμον. Μά συγχωρήτε κι όλας!

Και ό νάνος συνεχίζει. Αύτη όμως τη φορά άποτείνεται στον Γκαούρ:

— ‘Αδερφέ μου Μαντράχαλε! του λέει. ‘Εχω μία φίνα ιδέα γιά νά σās σώσω κι αύτη τη βολά....

— Τί; τόν ρωτάει.

— Δέν μου θαράς στά πινά μου όπισθια μία κλωτσιά νά βγώ ψηλοκρεμαστός επάνω! ‘Υστερις θα κάνω καλά έγώ! ‘Αντιλήθεσαι;

‘Ο μελαψός γίγαντας θρίσκει σωστή την ιδέα. Κι αρ-

πάζοντας στά χέρια του τόν νάνο, τόν έκοφενδονίζει μέ δύναμι πρós τὰ επάνω.

Όμως ό Ποκοπίκο δέν καταφέρνει νά πιαστή από πουθενά και ξαναπέφτει. Εύτυχώς πού τόν αρπάζει στον άέρα ό Ταρζάν. Και τόν ξαναπετάη μέ μεγαλότερη δύναμι, αύτός τώρα.

Μά και πάλι ό νάνος δέν προφθαίνει νά συγκρατηθή και ξαναπέφτει. Αύτη τη φορά στά χέρια της Ταταμπού.

— Μονάχα στην άγκυλιά της δικής μου άγκάλης δέν έπιψες, πού τρομάρα νά σουρθη, χρυσό μου! του κάνει ή

Χουχού.

Τώρα ετοιμάζεται νά τόν πετάξη — γιά τρίτη φορά ψηλά ή μελαψή Έλληνίδα.

— Γιά σταθήτε, έρέ παιδιά, τούς φωνάζει άγανακτισμένος ο Ποκοπίκο. Μπόλεψ μπόλ θά μέ παίζετε, άδερφέ μου;

— Όμως πρίν προφτάση νά τελειώση τά λόγια του, ή Ταταμπού, μ' ένα, λιγώτερο δυνατό τίναγμα, καταφέρνει νά τόν πετάξη έξω από τό ψηλό άνοιγμα τής καταπακτής.

— Γκώωωωωλλλλ! ξεφωνίζει πανηγυρικά ο νάνος.

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Μά ή χαρά του άμοιρου Ποκοπίκο πού θά μπορέση νά σώση, γιά μία φορά άκόμα, τούς «κουτούς καί άδυνάτους» συντρόφους του, δέν κρατάει παρά μονάχα λίγες στιγμές...

Ξαφνικά οί γιγαντώσωμοι άραπάδες του Γιαχάμπα, ξεφεύγοντας από τό κυνηγητό του γοριλλάνθρωπου Νταμπούχ(*), ξαναγυρίζουν στο τρομακτικό Κάστρο του 'Αφέντη τους. Μπαίνουν τρέχοντας μέσα καί κατεβαίνουν στο άνοιγμα τής καταπακτής.

'Αντικρύζουν εκεί τόν Ποκοπίκο. Καί, φυσικά, τόν άρπάζουν στά τρομερά τους χέρια....

Γιά τούς άλλους καί γιά τόν Γιαχάμπα, πού βρίσκονται

στο βάθος τής καταπακτής, ούτε ξέρουν, ούτε υποψιάζονται τίποτα...

Ο νάνος διαμαρτύρεται:

— 'Αφήστε με έρέεε!... Με ποιο δικαίωμα θά μέ συλλήψετε άνευ ένταλμα του Εισαγγελεΰ!

— Τί ζητάς έσύ έδω; τόν ρωτάει ο άρχηγός των άραπάδων.

— Περιμένω τό... τράμ! του κάνει ο νάνος.

— Βρίσκει' έδω μέσα καί κανέναν άλλος; τόν ξαναρωτάει.

Πρίν ο Ποκοπίκο προφθάση ν' άποκριθί, άκούγεται από τό βάθος τής καταπακτής, ή φωνή τής άνόητης πυγμαίας:

— Καλέ μη τούς πής, χρυσό μου, πώς βρίσκομ' έδω, γιατίς μπορεί νά μέ... άπηγάγουνε! Με συγχωρείτε κιόλας!

Ο 'Αρχηγός των μαύρων άκούει τή φωνή της:

— Ποιά είν' αύτή πού μιλάει; ρωτάει τό νάνο.

— 'Η μαμζέλ Χουχού! του άποκρίνεται. Σπίρτο μονάχο, ή άφιλότιμη!

— Γρήγορα φέρτε μου ένα χορτόσχοινο νά κατέβω κάτω! διατάζει τούς άραπάδες ο «'Αρχηγός».

Δυό άπ' αυτούς τρέχουν άμέσως έξω από τό Κάστρο τής Νεκροκεφαλής. Καί ξαναγυρίζουν γρήγορα μ' ένα μακρύ γερό χορτόσχοινο.

Δένουν τή μιά άκρη σέ μιá κοντινή κολώνα καί πετάνε τήν άλλη στο βάθος τής παγί-

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος άρ. 86.

δας. 'Ο γιγαντόσωμος μαῦρος πιάνεται ἀπὸ τὸ σχοινί. 'Ετοιμάζεται νὰ γλυστρήσῃ πρὸς τὰ κάτω...

'Ο Ποκοπικό ἔχει γίνεῖ κίτρινος σὰν τὴν μουστάρδα. Καταλαβαίνει πόσο τραγικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ στιγμή: "Ἄν ὁ ἄρραπης κατέβῃ κάτω, δὲν θὰ βρῇ μονάχα τὸν Γκαούρ, τὸν Ταρζάν καὶ τοὺς ἄλλους, μὰ καὶ τὸν 'Αφέντη τοὺς κτυπημένον στὸ κεφάλι καὶ ἀναίσθητον.

"Ἐτσι, θὰ φωνάξῃ νὰ κατέβουν κ' οἱ ἄλλοι σύντροφοί του. Κι' ὅλοι μαζί θὰ σπαράξουν μὲ τὰ μαχαίρια τοὺς τοὺς παγιδευμένους κι ἀνήμπορους συντρόφους...

"Ὁμως ὁ Ποκοπικό δὲν τὰ χάνει. 'Αρπάζει μὲ τὶς δυὸ του παλάμες τὴν κεφαλα του. Τὴ στίβει σὰν λεμονόκουπα! Καὶ δὲν ἄργεῖ νὰ κατεβάσῃ τὴ σωτήρια ἰδέα:

— "Ἐ, μπαρμπάρραπαρε! φωνάζει στὸν «'Αρχηγό».

— Τί; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνος. Μπᾶς καὶ θέλεις νὰ σὲ πάρω μαζί μου κάτω;

'Ο νᾶνος τὸν συμβουλεύει μὲ συμπόνοια:

— "Ὁχι φουκαριάρη μου!... Μὰ τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, τραβήξου τοῦ λόγου σου. Καὶ βάλε κἀναν ἄλλον νὰ κατέβῃ κάτω...

"Ὁ δειλὸς καὶ καχύποπτος μαῦρος κοντοστεκεται:

— Γιατί; ρωτᾷ ἀνήσυχος.

— Καθότι τοῦ λόγου σου ἀδερφέ μου τυγχάνεις νέος, ὁμορφος, λεβέντης καὶ καραμπουζουκλής! Τὸ ὁποῖον εἶναι

κρίμα κι ἄδικο νὰ σὲ φάῃ ὁ μαῦρος Χάρος! Μὲ ἀντιλήθῃσαι;

'Ο 'Αρχηγὸς τῶν ἀραπάδων δὲν καταλαβαίνει:

— Δηλαδή; Τί θέλεις νὰ πῇς;

'Ο Ποκοπικό τοῦ ἀποκρίνεται:

— Τίποτα!...

— Τί τίποτα;

— Κάνε δουλειά σου θρ' ἀδερφέ!... Μεγάλος θλάκας εἶμαι ποὺ θέλω νὰ σὲ σώσω! Καλύτερα νὰ σ' ἀφήσω νὰ κατέβῃς νὰ τὴν πάθῃς τὴ λαχτάρα καὶ νὰ φᾶμε τὰ κόλυθά σου! Κάτελθε, τὸ λοιπόν, καὶ... ζῶ ἡ σὰ κατσοικομουλάρα σου!...

'Ο «'Αρχηγός», τρελλὸς ἀπὸ ἀγωνία νὰ μάθῃ, ἀρπάζει τὸ νᾶνο ἀπὸ τὸ λαιμό:

— Λέγε σκύλε θὰ σὲ πνίξω!

Καὶ ξεσφίγγει τὴν παλάμη του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ.

— Τί νὰ σοῦ πῶ φουκαρά μου! τοῦ λέει. "Ἄν κατέβῃς κάτω θὰ μαυροφορέσῃς τὴ μαννούλα σου! Κ' αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀδερφέ μου!

— Γιατί, θρφέ;

— Καθότι θὰ κολλήσῃς τὴ λεγάμενη...

— Ποιά λεγάμενη;

Καὶ ὁ Ποκοπικό τοῦ σκάει τὴ «μπόμπα»:

— Τή... χολέρα! Τὴ Χουχού, ποὺ ἄκουσες τὴ φωνή της πρὶν λίγο, τὴν πέταξας κάτω γιατί εἶναι χωλεριασμένη!

— Μπά, ποὺ νὰ φᾶς τὴ γλῶσσα σου στιφάδο! τοῦ κάνει ἀπ' τὸ θάθος τῆς καταπα-

κτής ή πυγμαία. Μὲ συγχωρεῖ
τε κι ὅλας!...

Ὁ «Ἀρχηγός» κ' οἱ ἄλλοι
ἀραπάδες ἔχουν κοκκαλώσει
τώρα στίς θέσεις πού θρίσκον
ται. Κυττάζουν τὸν Ποκοπικό
μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τρό-
μο καὶ φρίκη.

Ὁ διαβολεμένος νᾶνος τοὺς
δίνει τώρα τὴ χαριστική βολή:

— Τὸ ὁποῖον καὶ τοῦ λόγου
μου ἔχω ἀρχίσει νὰ νοιώθω ρί-
γη καὶ πυρετό!... Κουθάλλη
σα, γλέπεις στὴν ἀγκαλιά
μου τὴν «ἄρρωστη» καὶ φαίνε-
ται πὼς τὴν ψώνισα τή... χω-
λερία!

Αὐτὸ ἦτανε!...

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς τῆς Ἀ-
φρικανικῆς Ζούγκλας παθαί-
νουν πανικό καὶ μόνο στὸ ἄ-
κουσμα τῆς τρομερῆς αὐτῆς
ἀρρώστειας. Κι αὐτὸ τὸ ξέρει
ὁ τετραπέρατος Ποκοπικό...

Ἔτσι, ὁ ἀρχηγός τους, δι-
νοντας μία ξαφνικὴ κλωτσιά,
γκρεμίζει τὸν «χολεριασμένο»
νᾶνο στὸ βάθος τῆς καταπα-
κτῆς. Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια
φωνάζοντας στοὺς μαύρους
του:

— "Ἐξω!... Ἐξω ὅλοι!..
Θὰ κολλήσουμε χολέρα καὶ
θὰ πεθάνουμεεεε!

Ἐκεῖνοι τὸν ἀκολουθοῦν πα-
νικόβλητοι. Σὲ λίγες στιγμὲς
κανένας ἀπὸ δαύτους δὲν θρί-
σκεται μέσα στὸ μακάθριο Κά-
στρο τῆς Νεκροκεφαλῆς!...

Ὅμως κάτω, στὴ βαθειὰ
σκοτεινὴ καταπακτὴ, κρέμε-
ται τώρα ἓνα μακρὺ γερὸ χορ-
τόσχοινο. Αὐτὸ πού εἶχαν δέ-
σει σὲ μιὰ κολῶνα οἱ μαῦροι
γιὰ νὰ κατέβῃ ὁ ἀρχηγός

τους...

Ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο αὐτό,
σίγουρα τώρα, θὰ μπορέσουν
νὰ σκαρφαλώσουν καὶ νὰ λευ-
θερωθοῦν οἱ παγιδευμένοι σύν-
τροφοι.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει θαυμα-
τουργήσῃ κι αὐτὴ τὴ φορὰ.

Ἔτσι, ὅταν θγαίνουν ὅλοι
ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα τῆς κτισμέ-
νης Νεκροκεφαλῆς, σκαρώνει
καὶ τοὺς σκάει τὸ ἀπαραίτητο
στιχάκι:

«Ἡ θάλασσα ἔχει κύματα,
κι ὁ κάμπος μαργαρίτες!
Ἄμα δὲν ἤμουν ἐγώ,
θάσαστε... μακαρίτες!»

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ «ΑΓΝΩΣΤΗ»

Καιρὸς εἶναι τώρα νὰ ξανα-
γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱ-
στορία μας. Πρέπει νὰ ἐξηγη-
θοῦν — γιὰ ἐμᾶς τοῦλάχιστον —
μερικὰ μυστήρια πού μᾶς
ἔχουν θάλει σὲ πολλές καὶ πα-
ράξενες σκέψεις:

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα ποιὸς
εἶναι ὁ ἀόρατος ἄγνωστος πού
παρουσιάζεται κάθε τόσο γιὰ
νὰ κἀνὴ κακὸ στὸν Ταρζάν
καὶ στὸν Γκαοὺρ καὶ στὴν Τα-
ταμπού;

Ποιὸς εἶναι ὁ παράξενος αὐ-
τὸς ἐχθρὸς, μὲ τὴ θραχινὴ κ' ὁ
πόκωφῃ φωνῇ πού μοιάζει μὲ
γυναικεία; Αὐτὸς πού εἶχε πῆ
πὼς οἱ δυὸ γίγαντες θὰ πεθά-
νουν καὶ πὼς Ἄρχοντας τῆς
Ζούγκλας θὰ γίνῃ ἐκεῖνος πού
τὸ ὄνομα του δὲν εἶχε οὔτε
ἓνα, οὔτε δυό, ἀλλὰ τρία ἄλ-
φα. Δηλαδή ὁ Μάξ Ἄρλαν!

Ποιός ήταν ο άόρατος εκείνος που φορτώθηκε στη ράχι του — από το θάθος της καταπακτής των 'Αμερικανό τυχοδιώκτη και τον Ξεγαλε έπάνω αφήνοντας τον Ταρζάν, τον Γκαούρ, την Ταταμπού και τον Ποκοπίκο, θαμμένους ζωντανούς στη θανατερή παγίδα;

Έμπρός λοιπόν!... Για νά έχουμε μιὰ απάντησι στις απορίες μας αυτές, πρέπει, όχι μόνο νά γυρίσουμε χρονικά πίσω στην Ιστορία μας, μὰ και νά θρεθούμε με τή φαντασία μας, κάτω στη θαθεία τρομακτική κατακόμβη του παντοδύναμου Μάγου της Ζούγκλας: Νάχρα Ντού!

.....

Ήταν χθές, και περασμένας μεσάνυκτα, όταν ο μονόφθαλμος γέροντας, άκούει τόν ανάλαφρον ήχο ανθρώπων ποδαριών νά κατεβαίνουν τ' ατέλειωτα χωματένια σκαλοπάτια του απαίσιου άντρου του.

Και νά: Σε λίγες στιγμές ένας γνώριμος έπισκέπτης παρουσιάζεται μπροστά του.

Το τερατόμορφο πρόσωπο του Νάχρα Ντού φωτίζεται από ένα χαμόγελο χαράς:

— Καλώς τηνε, μουρμουρίζει, γλείφοντας με στεγνή γλώσσα τά ξεραμένα γεροντικά χείλια του. Πώς από δω τέτοια ώρα;

Ο «έπισκέπτης», πού δέν ήταν παρά γυναίκα και πολύ δμορφη μάλιστα, του άποκρίνεται, δίνοντας στη φωνή της όση περισσότερη γλύκα μπο-

ρούσε:

— Ζής έδω, έντελώς μονάχος, παντοδύναμε Νάχρα Ντού. Έτσι σκέφτηκα νά ρθώ νά σου κάνω συντροφιά!

Και προσθέτει άμέσως, χαμογελώντας:

— "Όχι, βέβαια, γι' άπόψε μονάχα!... Μὰ για πάντα!...

— Πώς; Για πάντα; ψιθυρίζει κατάπληκτος ο Μάγος.

— Ναι, καλέ μου φίλε!... Βαρέθηκα τήν κακία και τήν άχαριστία του ανθρώπου πού είχα χαρίσει τήν καρδιά μου!... Έχω πάρει τήν άπόφασι νά έγκατασταθώ έδω, στο θάθυ σκοτεινό βασίλειό σου! Φθάνει νά με θέλης κι' έσύ!...

Το μοναδικό πράσινο μάτι του Μάγου έχει άλλοιθωρίσει μπροστά στην άναπάντευχη αυτή εύτυχία:

— Το σπίτι μου θά είναι και σπίτι σου! τής άποκρίνεται. Δέν είμαι βέβαια και τόσο... νέος πιά! "Όμως θά κάνω ό,τι μπορέσω για νά ζήσης έδω χαρούμενη κι' εύτυχισμένη!...

Η Έπισκέπτρια χαμογελάει πάλι:

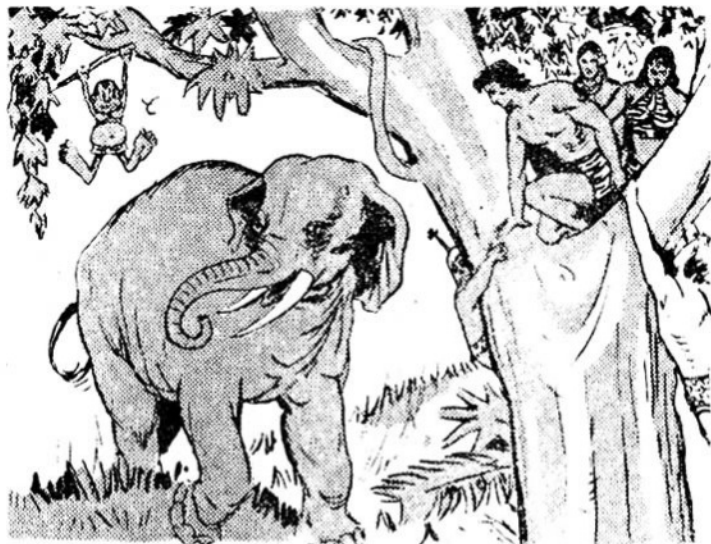
— Σ' εύχαριστώ Νάχρα Ντού... "Όμως δέν θέλω και σπουδαία πράγματα για νά γίνω εύτυχισμένη. Μια χάρι θέλω μονάχα από σένα τόν παντοδύναμο Μάγο...

— "Ότι μου ζητήσης θά γίνω!

— Όρκίζεσαι στο Θεό σου;

— Ναι!

Και ή πανέμορφη έπισκέ-

Οι ἔξη σύντροφοι τρομοκρατοῦνται στὴν ἐμφάνισι τοῦ λυσσα-
σμένου θηρίου. Σκαρφαλώνουν γρήγορα στὰ γύρω δέντρα.

πτρια, τοῦ ζητάει αὐτὸ ποὺ
τόσο ἐπιθυμεί ἢ κακιὰ ψυχῇ
της :

— Θέλω νὰ μὲ κάνης ἀό-
ρατη!...

— Πῶς; κάνει κατάπλη-
κτος καὶ μὲ δέος ὁ τερατό-
μορφος γέροντας.

— Ναί! Πρέπει νὰ γίνω ἀ-
όρατη! Νὰ μπορῶ νὰ κυκλο-
φορῶ χωρὶς κίνδυνο ἀνάμε-
σα σὲ θεριὰ κι' ἀνθρώπους...

— Γιατί; ξαναρωτᾷει χα-
μένα ὁ Μάγος.

— Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐκδι-
κηθῶ! Γιὰ νὰ τιμωρήσω μὲ
θάνατο αὐτὸν ποὺ μὲ πρόσ-
θαλε! Κι' αὐτοὺς ποὺ μισῶ

κι' ἐχθρεύομαι!... Καὶ γιὰ
νὰ μπορέσω νὰ βοηθήσω τὸν
ἄνθρωπο ποὺ ἀξίζει. Τὸν ἄν-
θρωπο ποὺ ἀγαπῶ!...

Κ' ἐνῶ ὁ Νάχρα Ντου ἔ-
χει ἀπομείνει ἀναυδος — ποι-
ὸς ξέρει γιὰ ποῖο λόγο— ἐ-
κείνη συνεχίζει :

— Αὐτὴ μονάχα τὴ χάρι
ζητᾷ ἀπὸ σένα, καλέ μου
φίλε. Καὶ σ' ἀντάλλαγμα θὰ
σοῦ προσφέρω τὴ συντροφία
μου. Θὰ πᾶψης πιά νὰ ζῆς
ἐδῶ, μονάχος κ' ἔρημος. Ἐ-
γὼ θὰ σὲ περιποιούμαι. Ἐγὼ
θὰ σὲ φροντίζω γιὰ δῶλα! Τί
λές, λοιπὸν; Δέχεσαι;

Ἀντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῇ, ὁ

Μάγος, τὴ ρωτᾷει χαμένα :

— Κι' ὁ ἄντρας σου;

— "Ἐφυγα γιὰ πάντα ἀπὸ κοντὰ του! Τοῦ εἶπα πὼς θὰ κατέβω στὸ Μεγάλο Λιμάνι. Τώρα θὰ νομίζῃ πὼς ταξιδεύω στὸ πέλαγος γιὰ τὴ μακρινή μου πατρίδα!... Λέγε λοιπὸν: Δέχεσαι, ἢ νὰ φύγω;

Ὁ Νάχρα Ντοῦ φουσάει καὶ ξεφυσάει μὲ στεναχώρια. Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει θαθεῖα συλλογισμένος κι' ἀναποφάσιτος. Τέλος, μουρμουρίζει :

— Δὲν μπορῶ!... Ζήτησέ μου ὅ,τι ἄλλο θέλεις!... Μόνο νὰ σὲ κάνω ἀόρατη μὴ

μοῦ ζητᾷς!... Δὲν ξέρεις ἐσύ!... Αὐτὸ θὰ ἦταν φοβερὸ γιὰ μέναι!...

Ἡ ἐπισκέπτρια τὸν ἐκδιάζει τώρα :

— Ὁρκίστηκες Μάγε!... Πρέπει νὰ τηρήσῃς τὸν ὄρκο πὺ ἔκανες στὸ μεγάλο Θεό σου!...

— Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ! ψιθυρίζει μὲ συντριβή, ὁ μονόφθαλμος γέροντας! "Ἄν ἤξερες τί θὰ πάθω, θὰ μὲ λύποσουν κ' ἐσύ!... Δὲν θὰ ἐπέμενες νὰ μοῦ ζητᾷς αὐτὴ τὴ χάρι!...

Ἡ πανέμορφη γυναῖκα χάνει τὴν ὑπομονή της.

Τὸ νερὸ πὺ ἀδειάζει ὁ Μπουραμποῦ ξεδάφει τὸ μαῖμουδάκι.
Δὲν εἶναι πιὰ χρυσό, ὅπως πρὶν...

— Πολύ καλά! τοῦ κάνει. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στεναχωριέσαι. Ἀφοῦ δὲν μὲ θέλεις, φεύγω!

Καὶ γυρίζοντάς τοῦ τὴ ράχι τῆς κάνει νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ χωματένια σκαλοπάτια τῆς τρομακτικῆς κατακόμβης.

Ὁ Νάχρα Ντού, ποῦ νοιώθει νὰ τὴ χάνῃ γιὰ πάντα, ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι:

— "Ὅχι!... "Ὅχι, Τζέιν! Δὲν θέλω νὰ φύγῃς!... Θὰ σοῦ κάνω τὴ χάρι ποῦ ζητᾷς. Κι' αὐτὴν κι' ἄλλες δυὸ ἀκόμα ἂν θέλῃς νὰ μοῦ ζητήσῃς!... Φθάνει νὰ μείνῃς γιὰ πάντα κοντά μου! Φθάνει νὰ σὲ βλέπω!...

Ἡ κακιά καὶ ὑπουλη συντροφισσα τοῦ ὑπέροχου Ταρζάν — αὐτὴ ἦταν ἡ πανέμορφη ἐπισκέπτρια — κοινοστεύεται τώρα. Καί, χαμογελῶντας σατανικά, γυρίζει, Ξαναμπαίνει στὸ φρικτό, θρωμερὸ κι' ἀπαίσιο ἄντρο τοῦ μονόφθαλμου Μάγου Νάχρα Ντού...

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΓΙΚΕΣ ΧΑΡΕΣ!

— Κάθησε κοντά μου! τῆς λέει ἐκεῖνος, ἀναστενάζοντας. Θὰ στὰ πῶ ὅλα!...

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτα! τοῦ κάνει ἡ Τζέιν. "Ε-να μ' ἐνδιαφέρει μονάχα: νὰ γίνω ἀόρατη!...

— Γιὰ πάντα; τὴ ρωτᾷ ὁ τερατόμορφος γέροντας.

— "Ὅχι: Νὰ γίνωμαι ἀόρατη μόνον ὅταν θέλω. Κι'

ὅταν πάλι θέλω νὰ γίνωμαι ὁρατὴ!...

— Αὐτὸ θὰ γίνῃ! μουρμουρίζει ὁ Νάχρα Ντού. Ποιὰ ἄλλη χάρι θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

Ἡ σατανικὴ καὶ καταχθόνια γυναῖκα συνεχίζει:

— Θέλω ἀκόμα, ὅταν θὰ γίνωμαι ὁρατὴ, νὰ μπορῶ νὰ μεταμορφώνομαι: Νὰ παίρνω τὴ μορφή ὅποιασδήποτε ἄλλης γυναίκας...

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ! μουρμουρίζει, ὑποτακτικὰ πάλι, ὁ Μάγος. Ζήτησέ μου τώρα καὶ μιὰ τρίτη, τελευταία, χάρι. Θὰ στὴν κάνω κι' αὐτή...

Ἡ ἄλλοτε Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας μένει, γιὰ λίγες στιγμές, συλλογισμένη. Τέλος τοῦ λέει:

— Θέλω ἀκόμα νὰ μοῦ δώσῃς τὸ μαγικὸ φίλτρο τῆς Καρδιάς!... "Ὅταν τὸ κρατῶ πάνω μου νὰ ξετρελλαινῶνται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ μένα ὅλοι οἱ ἄνδρες: Νέοι καὶ Γέροι!...

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ! μουρμουρίζει, γιὰ τρίτη φορά, ὁ Νάχρα Ντού.

Τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ ἡ Τζέιν, σκύβει καὶ τὸν φιλάει στὰ μάγουλα:

— Ἐμπρός, λοιπόν, γέρον μου! τοῦ κάνει. Περιμένω νὰ δῶ ἂν θὰ τὰ καταφέρῃς ὅλ' αὐτά!...

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος τὴ ρωτᾷ:

— Ἀγαπᾷς τὸν Μὰξ Ἀρλαν;

— Ἐτσι νομίζω... Γιατὶ εἶναι ὁ μόνος ἄνδρας ποῦ ἀξίζει νὰ γίνῃ σύντροφός μου.

Καὶ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας!...

Ὁ Νάχρα Ντοῦ ἀναστενάχει:

— Θὰ γίνη τὸ θέλημά σου, τῆς λέει. Ἔχω ὀρκιστῇ πιά. Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἄλλοιῶς.

Καὶ σκαλίζοντας τὰ μαγικά του σύνεργα, ξεχωρίζει καὶ τῆς δίνει ἓνα μικρὸ σουθλερὸ κέρατο φαρμακεροῦ φιδιοῦ. Τῆς ἐξηγεῖ:

— Κάθε φορά πού θὰ τὸ διαγκώνης, θὰ μπορῆς νὰ παίρνῃς ὅποια γυναικεῖα μορφή θέλεις...

Ἔστερα — σκαλίζοντας πάλι — τῆς δίνει μιὰ μικρὴ θαλασσωμένη καρδιά ἀηδονιοῦ!

— Ὅσο θὰ τὴν κρατᾷς ἐπάνω σου, τῆς λέει, ὅλοι οἱ ἄντρες, νέοι καὶ γέροι, θὰ ξετρελλαινῶνται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα!

Ἡ Τζέιν παίρνει καὶ τὴ βαλσαμωμένη καρδιά τοῦ πουλιοῦ τὴν κρύβει — ὅπως καὶ τὸ δόντι τοῦ φιδιοῦ στὴ θήκη τοῦ πιστολιοῦ της.

— Ὅμως τὴν κυριώτερη χάρι δὲν μοῦ τὴν ἔκανες! παρAPONIΕΤΑΙ.

Ὁ Νάχρα Ντοῦ τῆς δίνει τώρα ἓνα κομματάκι μαῦρο, κατάμαυρο, κερὶ:

— Πᾶρ' το! τῆς κάνει. Ὅταν τὸ μυρίζεις, θὰ χάνεσαι ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Θὰ γίνεσαι ἀόρατη. Κι ὅταν τὸ ἀκουμπᾷς στὴ γλῶσσα σου θὰ γίνεσαι πάλι ὁρατή!

Ἡ Τζέιν παίρνει στὰ δάκτυλα τὸν μικρὸ σβῶλο τοῦ μαύρου κερικοῦ. Καὶ κάνει νὰ τὸν φέρῃ στὰ ρουθούνια της.

— Μή! Ὅχι ἀκόμα! τῆς φωνάζει ὁ Μάγος. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ καὶ κατὶ ἄλλο...

— Τί;

— Ὅσο ἐοῦ θὰ εἶσαι ἀόρατη, ἐγὼ θὰ εἶμαι νεκρός!

— Νεκρός; κάνει κατάπληκτη ἡ σατανικὴ γυναῖκα.

— Ναί! Θὰ παύω νὰ ζῶ! Καὶ μονάχα σὰν θὰ θάξῃς στὴ γλῶσσα σου τὸ μαῦρο κερὶ, θὰ ξαναζωντανεύω!

Καὶ ὁ μονόφθαλμος Μάγος μурμουριζει μοιρολατρικά:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ μεγάλου καὶ παντοδύναμου Θεοῦ μου! Νά, γιὰτὶ δὲν ἤθελα νὰ μοῦ ζητήσης αὐτὴ τὴν καταραμένην χάρι!

Τὰ σατανικά μάτια τῆς Τζέιν φωτίζονται παράξενα:

— Καλύτερα ἔτσι! συλλογιέται. Ὅσο ἐγὼ θὰ εἶμαι ἀόρατη, αὐτὸς ὁ παληόγερος θὰ φοφᾷ! Καὶ κανένας ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου δὲν θὰ μπορῇ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθειά του. Νά τὸν θάλῃ νὰ μοῦ κάνῃ κακό!

Ταυτόχρονα φέρνει τὸ μαῦρο κερὶ στὰ ρουθούνια της. Παίρνει μιὰ γρήγορη ἀνάσα.

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται!

Ἡ συντροφισσα τοῦ Ταρζάν χάνεται μὲ μιᾷς ἀπ' τὴ μισοσκότεινη κατακόμβη πού θρίσκεται. Ἐνῶ ὁ τερατόμορφος Νάχρα Ντοῦ, σωριάζεται κάτω ἀκίνητος. Εἶναι νεκρός!

ΟΙ ΔΥΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΝΕΟΙ

Αὐτὰ εἶχαν συμβῆ χθές,

μετὰ τὰ μεσάνυχτα, πού ἡ Τζέιν, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ γιὰ τὸ Μεγάλο Λιμάνι, γύρισε πίσω κρυφά καὶ κατέθηκε στὴν καταπακτὴ τοῦ παντοδύναμου Μάγου τῆς Ζούγκλας!

Τὰ παρακάτω τὰ ξέρουμε... Παρακολοιουθήσαμε καὶ θυμόμαστε ὅλοι μας τὶς μυστηριώδεις ἀόρατες ἐμφανίσεις τῆς σατανικῆς αὐτῆς γυναίκα.

Εἶδαμε τὶς ἐγκληματιῆς ἐπεμβάσεις τῆς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σωθοῦν οἱ ἥρωές μας ἀπὸ τὴ φοβερὴ καταπακτὴ τοῦ Κάστρου τῆς Νεκροκεφαλῆς! Τὴν εἶδαμε ἀκόμα νὰ θγάζει ἀπ' αὐτὴν τὸν ἀναίσθητο Ἀμερικανὸ τυχοδιώκτη. Καὶ σηκώνοντάς τον στὴ ράχι τῆς, νὰ ξεμακραίνῃ ἀπ' τὸ Κάστρο, γιὰ νὰ τὸν κρύψῃ σ' ἓνα σίγουρο μέρος...

"Εἶσι τώρα ξέρουμε ποῖα εἶναι ἡ μυστηριώδης ἀόρατη γυναίκα. Ποιὸς κατασχθόνιους σκοποὺς ἔχει. Καὶ ποῖο εἶναι τὸ σατανικὸ σχέδιο ποὺ θέλει νὰ πραγματοποιήσῃ στὴ Ζούγκλα...

Μὰ ὅλα ταῦτα τὰ ξέρουμε μονάχα ἐμεῖς. Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού καὶ οἱ ἄλλοι, ἰδέα δὲν ἔχουν γι' αὐτά. Τὸ ἀόρατο φάντασμα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι γι' αὐτοὺς ἄγνωστο καὶ μυστηριώδες!

... ..
Καὶ τώρα ἄς πετάξουμε μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας κοντὰ στοὺς δυὸ νεαροὺς καὶ ἄγνους συντρόφους : Στὸν Κραγιαμποῦ καὶ στὴ Βάντα...

"Ὅπως θυμόσαστε, τοὺς εἶ-

χαμε 'δεῖ νὰ φεύγουν — σχεδὸν διαωγμένοι ἀπὸ τὸν Γκαούρ — γιὰ νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν μονάχοι, καὶ σὰν ἀδέλφια, κάπου στὴν ἀπέραντη κι ἄγρια Ζούγκλα...

"Εἶσι, θρῖσκουν κάποτε μιὰ παράξενη σπηλιά μὲ δυὸ ἀνοίγματα. Στὸ ἓνα ἀπ' τὰ χωρίσματα τῆς σπηλιάς αὐτῆς βολεύεται ἡ μικρὴ μελαχροινὴ καὶ χαριτωμένη Βάντα. Στὸ ἄλλο ὁ καλὸκαρδος καὶ γενναῖος Κραγιαμποῦ...

"Ὅμως ἡ σατανικὴ Τζέιν, ἀφοῦ μεταφέρει στὴν καλύβη τοῦ ἀναίσθητο τὸν Μάξ Ἀρλαν, ἀρχίζει — ἀόρατη πάντα — νὰ γυρίξῃ καὶ νὰ ψάχνῃ τὴν ἀπέραντη Ζούγκλα.

Θέλει νὰ βρῇ τὸ γιό τοῦ Ταρζάν. Καὶ μὲ τὶς μαγικὲς δυνάμεις ποὺ διαθέτει τώρα, νὰ τὸν κἀνὲν τυφλὸ ὄργανο γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἐγκληματικοῦ τῆς σχεδίου.

Καὶ νά: Τυχαία κάποτε περνάει μπροστὰ ἀπὸ μιὰ σπηλιά μὲ δυὸ ἀνοίγματα. "Εἶσι — ἀόρατη αὐτὴ — βλέπει, καθισμένους ἀπ' ἔξω, τὸν Κραγιαμποῦ καὶ τὴ Βάντα.

— "Ὅστε ἀγαπιῶνται λοιπὸν τὰ πισουνάκια μου! συλλογιέται μὲ μῖσος — ὅπως πάντα — καὶ κακία!

Καὶ προσθέτει ψιθυριστά :
—"Εννοια σας, ὅμως! Κ' ἡ ἀγάπη σας δὲν θὰ κρατή-
τῃ πολὺ ἀκόμα!

Ο ΚΡΑΓΙΑΜΠΟΥ
ΚΑΚΟΥΡΓΟΣ!

'Αμέσως, καὶ ἀόρατη κα-

Μιά τρομακτική μονομαχία αρχίζει. "Όμως ο Μπουραμπού είναι πιο μεγαλόσωμος και δυνατός από τον Ταρζάν.

θώς είναι, θγάζει από τη θήκη του πιστολιού της το μικρό σουθλερό κέρατο που της είχε δώσει ο Νάχρα Ντού, ψιθυρίζοντας :

— Θέλω να γίνω μία νέα μελαψή κοπέλλα που να μην έχω ταίρι στην όμορφη σε ολόκληρη τη Ζούγκλα.

"Υστερα βγάζει και ακουμπάει στη γλώσσα της το μαύρο κομματάκι κερί. Και με μιάς γίνεται ορατή!

"Έχει, πραγματικά μεταμορφωθεί σε μία αφάνταστα όμορφη μελαψή κόρη.

"Έτσι, και με τη θαλασμένη καρδιά του αηδονιού

που βαστάει επάνω της, είναι πάνοπλη τώρα. Και προχωρώντας περνάει αδιάφορη τάχα, μπροστά από τους δυο αγαπημένους νέους.

Αυτό ήταν!

Ο Κραγιαμπού, μόλις την αντικρύζει, πετιέται άμέσως όρθος. Το πρόσωπό του παίρνει έκφραση ανείπωτης ευτυχίας. Κ' ενώ με μερικά γρήγορα βήματα βρίσκεται μπροστά της, ψιθυρίζει :

— Ποτέ στη ζωή μου δεν έχω δει πιο όμορφη κοπέλλα από σένα! "Ελα να ζήσης μαζί μου σ' αυτή τη σπηλιά. Όταν μεγαλώσω θα σε κά-

νω αγαπημένη συντρόφισσά μου!

Ἡ μεταμορφωμένη Τζέϊν ρίχνει μιὰ λοξή ματιά στὴν ἄμοιρη Βάντα πού ἔχει πεταχτὴ ὀρθή καὶ κυττάζει τὸν Κραγιαμπού χαμένα. Τοῦ ἀποκρίνεται :

— Θὰ ἔμενα μαζί σου, καλό μου παλικάρι! Μὰ ἔχεις συντροφιά σου αὐτὴ τὴν κοπέλλα...

Ὁ μαγεμένος νέος ἔχει χάσει πιά τὰ λογικά του. Μ' ἓνα πῆδημα βρίσκεται κοντὰ στὴ χαριτωμένη μελαχροινὴ κοπέλλα. Τὴ σπρώχνει θάνασσα τῆς φωνάζει ἄγρια :

— Γκρεμοτσακίσου γρήγορα! Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου! Ἡ καρδιά μου ἀγαπάει μονάχα τὴν πανέμορφη αὐτὴ μελαψὴ κόρη! Φύγε! δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ!

Κι ἐπειδὴ ἡ δυστυχισμένη Βάντα κοντοστεκεται, ἀρχίζει νὰ τὴν κτυπᾷ στο κεφάλι καὶ στὸ πρόσωπο. Νὰ τὴν κλωτσᾷ μανιασμένος.

— Γκρεμοτσακίσου, εἶπα !

Τὰ μεγάλα μάτια τῆς ἄμοιρης Κόρης θουρκώνουν. Τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀπότομη αὐτὴ μεταστροφὴ τοῦ ἀγαπημένου της Κραγιαμπού.

Καὶ γυρίζοντας, ξεκινάει νὰ φύγῃ. Παίρνει κατεύθυναι πρὸς τὴν ἀνατολή. Ἐκεῖ πού θρίσκει τὸ θεόρατο πέτρινο θουνό. Μονάχα κοντὰ στὸν Γκαοῦρ καὶ στὴν Ταταμπού νοιώθει ἐμπιστοσύνη νὰ μείνῃ!

Ἔτσι, χάνεται σὲ λίγο πύ-

σω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι ἄγρια θλάστῃ τῆς περιοχῆς...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν πού, ἀπὸ τὴ θαλασσωμένη καρδιά τοῦ ἀνδονιοῦ, ἔχει χάσει τὸ λογικὸ του, ξαναγυρίζει, τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη, κοντὰ στὴ μεταμορφωμένη Τζέϊν :

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρωτᾷ.

— Ἀνταλάν! τοῦ ἀποκρίνεται χαμογελῶντας γλυκά. Τὸ δικό σου ὄνομα πῶς εἶναι; τὸν ρωτᾷ κ' ἐκείνη μὲ τὴ σειρά της.

— Κραγιαμπού!

— Πολύ μοῦ ἀρέσει! τοῦ κάνει. Ὅμως ἐσύ, παλικάρι μου, δὲν φαίνεται νὰ ξέρῃς νὰ φερθῇς σὲ μιὰ κοπέλλα πού ἀγαπᾷ!

— Γιατί; ρωτᾷ σαστισμένος ὁ νέος.

— Γιατί τόσο ὥρα θρίσκουμ' ἐδῶ, κι ἀκόμα δὲν ἔκοψες, ἀπὸ γύρω, γιὰ νὰ μοῦ προσφέρῃς, λίγα μυρωμένα ἀγριολούλουδα...

— Ἀμέσως! κάνει μὲ λαχτὰ ὁ Κραγιαμπού. Περίμενε λίγο... Θὰ γυρίσω γρήγορα γιὰ νὰ σοῦ φέρω τὰ πιὸ ὁμορφα λουλούδια τῆς Ζούγκλας!

Καὶ τρέχει σ' ἓνα κοντινὸ ἀνθισμένο λειβάδι...

Η ΑΝΤΑΛΑΝ ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ

Ὅμως σὰν γυρίζει, ἡ πανέμορφη καὶ πολυαγαπημένη του κοπέλλα δὲν θρίσκει ἐκεῖ... Ἐκεῖ γίνεαι ἄφαντῃ !

— Ἀνταλάαανν! Ἀνταλάαανν! φωνάζει καὶ ξανα-

φωνάζει ο Κραγιαμπού...

— Ωσπου τέλος, από πολύ κοντά του, άκούει τη φωνή της :

— “Αδिका κουράζεσαι να με φωνάζης, παλικάρι μου! Για να ξαναγουρίσω κοντά σου πρέπει να μη ζή αυτή ή μελαχροινή κοπέλλα...”

— Θά τη σκοτώσω! φωνάζει σαν τρελλός ο νέος.

Καί ρωτάει χαμένα :

— Μα πού είσαι τώρα, Άνταλάν; Δεν σε βλέπω!

— Όμως αυτή τη φορά ή παραμορφωμένη φωνή της άόρα της πάλι Τζέϊν, δεν του άποκρίνεται...

— Ο Κραγιαμπού ψιθυρίζει χαμένα :

— Κάπου θά είχε κρυφτή κ' έφυγε!

Καί ξεκινώντας άμέσως, τρέχει προς την κατεύθυνσι πού είχε ακολουθήσει, πριν λίγο, ή μισητή του πιά Βάντα...

— Πρέπει να τη σκοτώσω ! μουγγρίζει με σφιγμένα δόντια. Μονάχα έτσι θά ξαναγουρίση κοντά μου ή πανώρια Άνταλάν!

Καί τρέχει ... τρέχει ... τρέχει...

— Η μαγική βαλσαμωμένη καρδιά του άηδονιού πού κρατούσε ή Τζέϊν, έκανε τό θαύμα της. Ο σεμνός καί καλόκαρδος γιός του Ταρζάν είχε χάσει τά λογικά του. “Εψαχνε τώρα να βρή και να σκοτώσει την υπέροχη μικρή Βάντα, πού — πριν λίγες στιγμές — θά μπορούσε γι' αυτήν να θυσιάσει και τη ζωή του ακό-

μα!...

— “Η Βάντα, πού δεν ξέρει τά μονοπάτια της άγριας αυτής περιοχής, παραπλανιέται και παίρνει άλλ' άντ' άλλων... “Ετσι ο Κραγιαμπού δεν καταφέρνει να την ανακαλύψει.

Όμως, μόλις, τρέχοντας, ξεμακραίνει αρκετά, κάτι πολύ παράξενο νοιώθει να συμβαίνει: “Από την καρδιά του φεύγει, σιγά - σιγά, ή άγάπη πού έννοιωθε για την πανέμορφη Άνταλάν. Καί στη θέση της ξαναγουρίζει ή άγάπη του για την μικρή χαριτωμένη Βάντα!...

— Περιεργο! μουρμουρίζει. “Αφού αγαπώ τόσο πολύ τη Βάντα, γιατί τρέχω να τη βρω και να τη σκοτώσω;

Πού να φαντασθή, ο καύμενος νέος, πώς τώρα πού βρίσκεται μακριά από τη μεταμορφωμένη Τζέϊν, έπαψε να δέχεται την επίδρασι της μαγικής βαλσαμωμένης καρδιάς του άηδονιού!...

Καί συλλογιέται:

— “Ενοιωθα σά να μουν τρελλός! Σά να είχαں σάλεψη τά λογικά μου!... “Όμως τώρα αισθάνομαι καλύτερα. Πρέπει να βρω την καλή μου Βάντα. Να της εξηγήσω... Να την παρακαλέσω να με συχωρέσει... Να ξεχάσει πόσο σκληρά κι άπαίσια της φέρθηκα!

Καί συνεχίζει — βαδίζοντας τώρα — την πορεία του προς τό περήφανο Έλληνικό βουνό!...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ!

Πρώτη φθάνει στην κορφή του πέτρινου βουνού ή Βάντα.

“Ο Γκαούρ, η συντρόφισσά του, ο Ταρζάν, ο Ποκοπίκο και ή Χουχού βρίσκονται εκεί.

“Η Ταταμπού την πλησιάζει με αγάπη κι’ ενδιαφέρον:

— Κλαίς; τη ρωτάει. Τί σου συμβαίνει μικρούλα μου;

— Τίποτα! μουρμουρίζει εκείνη, σκουπίζοντας τὰ βουρλωμένα μάτια της.

— “Ο γιός μου ήταν μαζί σου; τη ρωτάει απότομα ο Ταρζάν.

— Ναί...

— Τώρα, πού βρίσκεται;

— Δέν ξέρω... Κυνηγούσε νά μέ σκοτώση!... Όμως χαθήκαμε!...

— Νά σέ σκοτώση;! κάνει κατάπληκτη ή μελαψή Έλληνίδα. Καί γιατί;

— Είθε τυχαία μιὰ άλλη πανέμορφη μελαψή κοπέλλα. Ξετρελλάθηκε από αγάπη γι’ αὐτήν!...

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας, πού συμπαθεῖ τὸ μικρὸ χαριτωμένο κιρίτσι, μουρμουρίζει θυμωμένα:

— Ντροπή του!... Αἶσχος του!...

Μὰ δέν εἶχε προφθάσει, καλά - καλά, νά τελειώση τὰ λόγια του, όταν μιὰ άγνωστη γυναικεία φωνή φθάνει στ’ αὐτιά τους ἀπὸ τὰ βράχια τῆς κορφῆς:

— Ταρζάαααν! ... Ταρζάααανν!...

“Ο λευκὸς γίγαντας πετιέται ὀρθὸς κι’ ἀνήσυχος. “Ο- μως, πρὶν κάνει δυὸ βήματα, ἀπὸ τὸ μέρος πὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή, ξεπετιέται μιὰ πανέμορφη λευκὴ κοπέλλα. Μὲ κατὰμαυρα μάτια καὶ μαλιά.

— Εἶμαι μιὰ ξένη! τοῦ λέει. “Ηρθα ἐδῶ στὴ Ζούγκλα μὲ τὸν ἀδελφό μου, πὺ κυνηγᾷ σπάνια πουλιὰ γιὰ τὴ συλλογὴ του... Μὰ χθὲς μιὰ πεινασμένη τίγρη τὸν σπάραξε... “Ηταν θαῦμα πὺς κατῶρθωσα ἐγὼ νά σωθῶ ἀπ’ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια της... “Ενας μαῦρος ἰθαγενὴς μοῦ εἶπε πὺς βρῖσκεσ’ ἐδῶ στὸ πέτρινο βουνό... “Ηρθα νά σοῦ ζητήσω προστασία καὶ βοήθεια, καλέ μου “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας!...

Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια τοῦ Ταρζάν φωτίζονται παράξενα στὸ ἀντίκρουσμα τῆς ὑπεροχῆς αὐτῆς γυναικας.

— Σ’ ἀγαπῶ! φωνάζει σὰν τρελλός. Κι’ ἀρπάζοντάς την μὲ λαχτάρια στὴν ἀγκυαλιά του, κάνει νά φύγη.

— Βοήθειααα!... Βοήθει- αααα!... Ξεφωνίζει μὲ ἀπό- γνωσι ἡ λευκὴ κοπέλλα. Καί τινάζεται γιὰ νά ξεφύγη ἀπὸ τ’ ἀτσαλένια μπράτσα του... ..“Όμως τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Γκαούρ, μὲ δυὸ ὑπεράνθρωπα πηδημάτα, φθάνει κοντὰ στὸν μανιασμένο φίλο του.

— Ταρζάν, ἀφῆσέ την! τοῦ φωνάζει άγρια. Κ’ ἐγὼ τὴν ἀγαπάω! Δικὴ μου συντρό- φισσα θά γίνῃ!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν κι’ ὁ Ποκοπίκο φθάνει κοντὰ τους

μέ σηκωμένη τῇ σκουριασμένη χατζάρα του:

— Ἄλτ, μάγκες! βροντοφωνάζει. Ἡ «Λεγάμενη» τυγχάνει ἀγκαζέ. Πολύ τὴ γουστάρω, ἀδερφέ μου!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παρατάει κάτω τὴν πανέμορφη ἀγνωστὴ νέα. Καὶ σφίγγοντας τὴ γροῖά του δίνει τρομακτικὸ κτύπημα στὸ πρόσωπο τοῦ Γκαούρ!

— Ἔ, νὰ λοιπόν, σκύλε!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας σωριάζεται γιὰ μιὰ στιγμή κάτω. Ὅμως, σχεδὸν ἀμέσως, σηκώνεται καὶ τοῦ ἀνταποδίνει, μὲ μεγαλειότερη δύναμι καὶ λύσσα, τὸ κτύπημα!

Ὁ Ταρζάν ζαλίζεται!...

Ἡ Ταταμποῦ κάνει νὰ συγκρατήσῃ τὸν μανιασμένον σύντροφό της:

— Μή, Γκαούρ! Μή! Τρελάσθήκατε, λοιπόν;

Ὁ «Ἑλληνας» τὴ σπρώχνει θάνασσα:

— Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου, ἀσχημομούρα! τῆς φωνάζει. Γκρεμοσακίσου ἀπὸ μπροστά μου! Δὲν θέλω πιά νὰ σὲ βλέπω. Μονάχα αὐτὴ τῇ γυναίκα ἀγαπῶ! Αὐτὴν θὰ κάνω συντρόφισσά μου!

Ἡ Βάντα μονολογεῖ συλλογισμένη:

— Ἔτσι κι ὁ Κραγιαμποῦ! Ἔτσι κι αὐτὸς γίνηκε ξαφνικά τρελλὸς γιὰ τὴν ἀγνωστὴ ἐκείνη μελαψὴ κοπέλλα!

Στὸ μεταξὺ οἱ δυὸ γίγαντες, μὲ τὴν ὑπεράνθρωπὴ δύναμι καὶ τὶς λιονταρίσιες καρδιές, ἔχουν κίδλας πιαστῆ στά χέρια! Παλεύουν καὶ κτυ-

πιῶνται μὲ ἀφάνταστὴ λύσσα καὶ μανία. Ὁ καθένας ζητάει ν' ἀποκτήσῃ γιὰ λογαριασμό του τὴν πανέμορφη λευκὴ κοπέλλα. Χωρὶς νὰ ξέρουν, οἱ δύστυχοι, πῶς ἡ γυναίκα, ποὺ γι' αὐτὴν σπαράζονται, δὲν εἶναι, παρὰ ἡ σατανικὴ Τζέιν μεταμορφωμένη ἀπὸ τὸ σουθλερὸ κέρατο τοῦ φαρμακεροῦ φιδιοῦ. Καὶ πῶς ἡ ξαφνικὴ τρελλὴ ἀγάπη ποὺ ἔχουν νοιώσει γι' αὐτὴν, εἶναι ἡ μαγικὴ ἐπίδρασι τῆς θαλασσωμένης καρδιάς τοῦ ἀηδονιοῦ ποὺ κρατᾷ ἐπάνω της!

ΘΑΝΑΣΙΜΗ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ!

Ὅμως ἡ Ταταμποῦ, σὰν γυναίκα ποὺ εἶναι, δὲν θρίσκει κάτω ἀπὸ καμμιὰ μαγικὴ ἐπίδρασι. Αὐτὴ μισεῖ θανάσιμα τὴν ὁμορφὴ λευκὴ ἀγνωστὴ ποὺ γίνηκε αἰτία νὰ σπαράζωνται αὐτὴ τῇ στιγμή οἱ δυὸ γίγαντες.

Ἔτσι, χύνεται μανιασμένη πᾶνω της, ξεφωνίζοντας ἄγρια:

— Κακούργα! Ἐσὺ τὰ κάνεις ὅλα!...

Μὰ ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν προστατεύουν τὴν «ἀγαπημένην» τοὺς ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τῆς μελαψῆς Ἑλληνίδας. Σπρώχνουν καὶ κτυπᾶνε τὴν ἄμοιρὴ Ταταμποῦ.

— Φύγε! οὐρλιάζουν. Θὰ σὲ σκοτώσουμε!...

Ὅμως, ἡ πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» δὲν δειλιάζει ποτέ! Παλεύει καὶ κτυπιέται μαζί τοὺς σὺν ἄντρας!

Ταυτόχρονα κι' ὁ Ποκοπίκο, τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη κι'

αὐτὸς γιὰ τὴν ἀγνωστὴ λευκὴ κοπέλλα, ἀνεμίζει ἀπειλητικὰ τὴ χατζάρα του :

— Ἀμάν κεφάλια πού θά... κατεδαφίσω, ἀδερφέ μου! Μέτρα τα Χουχού νά μὴ μᾶς γελάσουνε στὰ σφαχτικά!

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τοῦ σερβίρει στὸ σθέρκο στράκα ἀεροδυναμικὴ :

— Τρομάρα στὰ μπατζάκια σου, χρυσό μου!... Καλέ, τί τῆς ζηλέψατε τῆς ἀσχημομούρας; Δὲν γλέπετε ἐδὼ κορίτσι σάν τά... ψυχρὰ ὕδατα!... Μούρλια ἐκ γενετῆς! Μὲ σπυχωρεῖτε κιδῶλας!...

Ὁμως ὁ νᾶνος ἔχει χάσει τὰ λογικά του. Οὔτε καν παίρνει χαμπάρι τῆ στράκα τῆς Χουχούς. Κι' ἄς πέταξε σπίθες ὁ μαρτυρικός του σθέρκος!

Ἔτσι, καὶ μὲ σηκωμένη πάντα τὴ χατζάρα του, ἀπαγγέλει στὸ ἴνδαλμα τῆς καρδιάς του ἓνα φρέσκο ρωμαντικό στιχάκι :

«Νάμουν ἐγὼ τρελλὸ πουλὶ
κ' ἐσὺ μικρὸ δεντράκι,
νά... πέταγες, νὰ ῥχόσουνα
κοντὰ μου ἓνα... βραδάκι!»

Ὁμως πλάι του ἡ μάχη συνεχίζεται. Οἱ δυὸ γίγαντες παλεύουν γιὰ τὴν πανέμορφη λευκὴ. Ταυτόχρονα σπρώχνουν καὶ κτυπᾶνε τὴν Ταταμπου πού ζητάει νὰ τὴ σπαράξει.

Ὁ Ποκοπικό ἔχει ἀγκαλιάσει σφικτὰ ἀπὸ τὴ μέση τὴ λευκὴ ἀγνωστὴ καὶ ξεφωνίζει :

— Πίσω καὶ σᾶς ἔφαγα!... Κανένας δὲν θά μοῦ τὴ φάη!

Ὁμως τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ταρζάν, καταφέροντας νὰ σωριάση κάτω τὴν Ταταμπου καὶ νὰ σπρώξῃ τὸν Γκαούρ, θρίσκει τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν πανέμορφη κοπέλλα. Ἀμέσως, προχωρεῖ στ' ἀκρινὰ θράχια γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ κατεβαίνῃ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό...

Μὰ ξαφνικὰ τὰ πράγματα ἀλλάζουν: Ἡ ἀγνωστὴ φέρνει τὸ μαῦρο κερί στὰ ρουθούνια της. Κι' ἀμέσως γίνεται ἄορατη. Ἐξαφανίζεται...

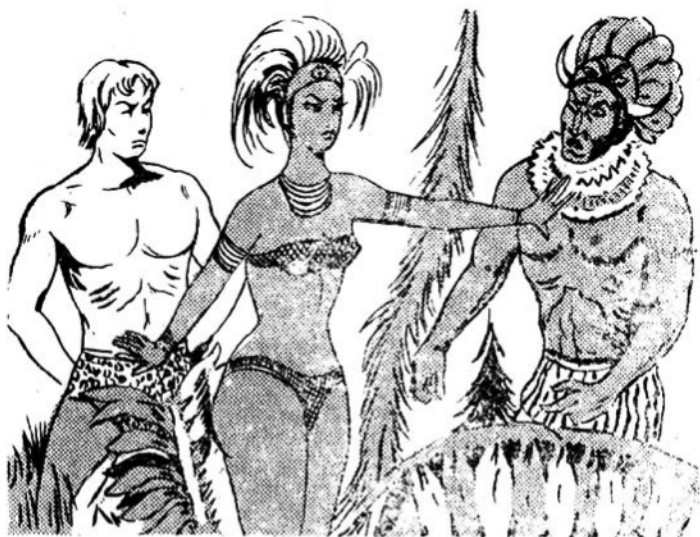
Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, πού νοιώθει τὸ φορτίο του νὰ γίνεται πιὸ ἐλαφρὸ, παραξενεύεται. Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιά στὰ χέρια του βλέπει πὼς κρατᾷ τὸν... Ποκοπικό. Πού νὰ φαντασθῇ πὼς παίρνοντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ λευκὴ κοπέλλα, εἶχε σηκώσει, χωρὶς νὰ τὸ προσέξῃ, καὶ τὸ νᾶνο πού τὴν κρατοῦσε γερὰ ἀπὸ τὴ μέση.

— Ἔ, μπαρμπαμεγαλειότητα! τοῦ λέει. Ἀπαγωγή μοῦ κάνεις, ἀδερφέ μου;!

Ὁλοι ἀπομένουν γιὰ λίγες στιγμὲς μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Δὲν μπορούν νὰ ἐξηγήσουν τὴ μυστηριώδη ἐξαφάνισι τῆς ἀγνωστῆς νέας.

Ὁ Ταρζάν πετάει κάτω τὸν Ποκοπικό. Ἀρχίζει, σάν τρελλός, νὰ κατεβαίνῃ τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Φαντάζεται πὼς ἡ «ἀγαπημένη» του θά ξέφυγε σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του. Καὶ θ' ἀρχίσε νὰ κατεβαίνῃ τὰ θράχια γιὰ νὰ σωθῇ.

Τὴν ἴδια σκέψι κάνουν ταυ-

Μιά μεγαλόπρεπη μαύρη γυναίκα παρουσιάζεται ανάμεσα στους δυο μονομάχους :

—Είμαι η θεά Ζαχάλ! τούς λέει.

τόχρονα κι' ο Γκαούρ κι' ο Ποκοπίκο. Κατεβαίνουν κι' αυτοί το πέτρινο θουνό πίσω από τον "Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ἡ Ταταμπού καὶ ἡ Χουχού τούς ἀκολουθοῦν. Θέλουν νὰ τούς συγκρατήσουν ἀπὸ κανέ-καινούριον ἀλληλοσπαραγμό.

ΛΥΣ ΣΑΣΜΕΝΟΣ ΕΠΙΔΡΟΜΕΑΣ

Μὰ σάν, οἱ δυὸ γίγαντες κι' ὁ νᾶνος, φθάνουν γρήγορα κάτω στοὺς πρόποδες, κατὶ ἄλλο, τὸ ἴδιο παράξενο, γίνε-ται :

Τὴν τρελλὴ ἀγάπη πὺ ἐ-νοιωθαν στίς καρδιές τους,

γιά τὴν πανέμορφη λευκή, δὲν τὴ νοιώθουν πιά. Ἀφοῦ, φυσικά, ἡ μεταμορφωμένη Τζέιν ἔφυγε, κι' ἀφοῦ ἔχουν πάψει τώρα νὰ θρίσκωνται κάτω ἀπὸ τὴ μαγικὴ ἐπίδρασι τῆς θαλασσωμένης καρδούλας τοῦ ἀηδονιοῦ πὺ κρατοῦσε πάνω της.

Πρῶτος ὁ Ποκοπίκο μουρ-μουρίζει μὲ περιφρόνησι :

— Κι' ἂν τὴ χάσαμε, τί ; Σπουδαία τὰ λάχανα ! Ἡ Χουχούκα μου εἶναι πολὺ ἀ-νώτερη τῆς «Λεγάμενης».

Ἦστερα, κυττάζοντας μὲ συμπόνια τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν, συνεχίζει :

— Είδατε, αδερφέ μου, τί κοντέψατε νά πάθετε; Θά σᾶς θέριζα τὰ μυαλοθάρελα! Άνευ λόγου καὶ αἰτίας! Κι' ὄχι τίποτ' ἄλλο, μὰ δὲν θάχατε μετὰ: ποῦ νὰ θάζετε τὰ... καπέλλα σας!...

Οἱ δυὸ γίγαντες κυττάζονται τώρα χαμένα. Ὁ ἕνας ρωτάει τὸν ἄλλον:

— Μὰ τί εἶχαμε πάθει; Γιατί παλεύαμε; Γιατί κτυπιόμαστε;

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ξαφνιάζονται. Τὰ πρόσωπά τους παίρνουν ἀνήσυχη ἔκφρασι.

Ἀπὸ κάπου, ἐκεῖ κοντά, φθάνουν στ' αὐτιά τους στριγγλίσματα λυσσασμένου ἐλέφαντα!...

Ἄλλοιμονο! Τίποτα πὶὸ φοβερό δὲν ὑπάρχει στὴ Ζούγκλα ἀπὸ ἕναν ἐλέφαντα ποὺ κάποιος λυσσασμένος λύκος ἔτυχε νὰ τὸν δαγκώσῃ στὸ πόδι!... Μόλις τὸ ἀπαίσιο μικρό-θιο τῆς λύσσης φουντώσῃ στὸ κεφάλι του, τὸ γιγάντιο παχύ-δερμο ἀρχίζει νὰ τρέχῃ, θγάζοντας ἀσπρούς ἀφρούς ἀπὸ τὸ στόμα. Καὶ σκορπίζει τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ χαμό ἀπ' ὅπου περνάει! Ποδοπατάει ἀνθρώπους καὶ θηρία! Ὡς καὶ δέντρα ἀκόμα ξεριζώνει, τραβῶντας τοὺς κορμούς τους μὲ τὴν προβοσκίδα τους.

Ἡ Ταταμπού, ἡ Χουχού, ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Βάντα καὶ ὁ Ποκοπίκο, σκαρφαλῶνουν ἀμέσως στὰ χαμηλά κλαδιά τῶν γύρω κοντινῶν δέντρων. Μονάχα ἔτσι θά σωθοῦν ἀπ' τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ λυσσασμένου ἐλέφαντα.

Ὅμως ὁ νᾶνος — τρελλὸς ἀπὸ τὸ φόβο του — σκαρφαλώνει πάνω ψηλά σ' ἕνα θεόρατό δέντρο. Φθάνει στὸ πὶὸ λεπτὸ κλαδάκι τῆς κορφῆς τοῦ. Κι' ἀπ' ἐκεῖ ξεφωνίζει ἀγέρωχα στὸ μανιασμένο παχύ-δερμο ποῦ τὸ βλέπει κάτω νὰ πλησιάζῃ:

— Ἄν σοῦ θαστάῃ, ἀδερφέ μου Ἐλέφαντα, ἀνέβα, ἐδῶ πάνω, νὰ σὲ σφάξω!...

Ταυτόχρονα τὸ λεπτὸ κλαδάκι τῆς κορφῆς ποῦ στηρίζεται, εἶναι ἀδύνατο γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸ θάρος του. Ἔτσι, σπάζει ξαφνικά. Κι' ὁ Ποκοπίκο ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται!

Ὁ ἀμοῖρος ξέρει τώρα τί τραγικὸς θάνατος τὸν περιμένει πέφτοντας κάτω στὸ σκληρὸ ἔδαφος. Καὶ μὲ σπαραγμὸ καρδιάς, παίρνει ἕνα θλιθερὸ ἀμανεδάκι:

«Ἀααααααμάαααααανν!

θεοῦλη μου λυπήσουμε,
κι ἂν θές νὰ μὴ πονέσω,
κάνε τὴ γῆ... μουσταλευριά
στὰ μαλακά νὰ πέσω!»

Καὶ τὸ θαῦμα γίνεται!...

Δὲν μεταμορφώθηκε, θέβαια, ἡ γῆ σὲ μουσταλευριά. (Αὐτὸ θάταν λιγάκι δύσκολο, γιὰτὶ δὲν ἦταν ἡ ἐποχὴ τῶν... μούστων). Ἀλλὰ γίνηκε κάτι ἄλλο: Ὁ Ποκοπίκο ἀπὸ σατανικὴ σύμπτωσι — ἔπεσε πάνω στὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ κάνοντας «γκέλ» σὰν τότε, τινάχτηκε πάλι πρὸς τὰ ἑπάνω. Ἔτσι μπόρεσε νὰ ξαναπιαστῇ ἀπὸ ἕνα χαμηλότερο κλαδί καὶ νὰ μείνῃ οἴγουρος στὸ δέντρο!

Ὅμως καὶ τὸ μανιασμένο

παχύδερμο, πού ξνοιωσε τὸ κορμί τοῦ νάνου νὰ πέφτη μὲ ὀρμὴ στὴ ράχι του, φαίνεται πῶς τρόμαξε. Γιατί τῶθαλε ἀμέσως στὰ πόδια, στριγγλίζοντας ἀπαίσια. Καὶ χάθηκε γρήγορα πίσω ἀπὸ τὴν πυκνὴ κι' ἀγρία θλάσθησι τῆς περιοχῆς.

Λεύθεροι τώρα ὅλοι, πηδοῦν χαρούμενοι κάτω.

Ἡ Χουχού κυττάζει μὲ θαυμασμό τὸν σπιθαμιάτο «Ἀντρακλά» τῆς.

— Ἀπορῶ μὲ τὴν ὑπομονή σου, χρυσό μου! Πῶς θαστήχτηκες τόσο ὥρα καὶ δὲν τὸν ἔσφαξες τὸν ἔλεφαντάραρο!...

Ὁ νάνος συγκινεῖται:

— Τὸ λυπήθηκα τό... φουκαριάρικο! τῆς λέει. Τοῦ λόγου μου, γλέπεις, σπαράζω ἀπὸ Κόνικλο καὶ ἄνω!...

Ξαφνικά, μιὰ χαρούμενη φωνὴ τῆς Ταταμπού, κάνει ὅλους νὰ γυρίσουν πρὸς τὸ μέρος τῆς:

— Κυτᾶχτε ἐκεῖ!... Νά, ἐκεῖ στὰ χαμηλὰ κλαδιὰ τῆς ἀγριοθελανιδιάς... Ἀχ, τί χαριτωμένο πού εἶναι!... **Μοῦ** ἀρέσει πολὺ!... Βοηθήστε με νὰ τὸ πιάσω!...

Καὶ νά: Ὅλοι θαυμάζουν τώρα κατάπληκτοι ἓνα παράξενο μαῖμουδάκι, μὲ ὀλόχρυσο τρίχωμα, πού στέκει ἀκίνητο ἀντίκρυ. Τὸς κυττάζει καὶ στριγγλίζει σὰ νὰ γελάῃ!

Τὸ τρίχωμα τοῦ μικροῦ αὐτοῦ πύθηκου λάμπει ἐκτυφλωτικὰ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου, σάν πραγματικὸ χρυσάφι!...

— Καλέ, μόνο χρυσῇ μαῖμου δὲν εἶχα δὴ στὴ ζωὴ μου! ψι-

θυρίζει παραξεμεμένη ἡ Χουχού.

— Γιατί; Μπὰς κι' εἶχες δὴ ...ἀσημένια; τῆς κάνει ὁ Ποκοπικό.

Ἀμέσως, κι' ὅλοι μαζί, ἀρχίζουν νὰ κυνηγᾶνε τὸ ὑπέροχο αὐτὸ χρυσὸ πιθηκάκι! Ἐνῶ ἐκεῖνο, πηδώντας ἀπὸ κλαδι σὲ κλαδι κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, καταφέρνει συνεχῶς, νὰ τοὺς ξεφεύγῃ. Κάθε τόσο θγάζει καὶ παράξενες στριγγλιές. Σὰ νὰ τοὺς προκαλῇ. Σὰ νὰ τοὺς κοροϊδεύῃ!...

Τὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα. Ὡσπου ὁ Ταρζάν, χάνοντας τὴν ὑπομονή του, ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιὰ πέτρα. Τὴ ζυγίζει γιὰ νὰ τοῦ τὴν πετάξῃ.

— Μή! τοῦ κάνει ἡ Ταταμπού. Τὸ θέλω ζωντανό. Ὅχι σκοτωμένο!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀφήνει πάλι κάτω τὴν πέτρα. Κι' ὅλοι μαζί συνεχίζουν τὶς προσπάθειές τους. Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνουν. Οὔτε κὰν νὰ πλησιάσουν τὸ μοναδικὸ καὶ πολύτιμο αὐτὸ ζῶο.

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει λαχανιασμένος:

— Θές, ἀδερφέ μου, τοῦ λόγου μας νὰ τὸ νομίζουμε μαλαματένιο κι' αὐτὸ νὰ μᾶς τὴ σκάσῃ!;

— Τί νὰ μᾶς σκάσῃ; ρωτάει ἡ Χουχού.

— Νά εἶναι... ντουμπλὲς ἐπίχρυσος! τῆς ἀποκρίνεται.

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΓΙΔΑ

Τέλος, ἡ παράξενη μαῖμου τοὺς παρασύρει πολὺ μακριά. Φθάνει σ' ἓνα ξέφωτο πού θρί-

σκονται τρεις μεγάλες ξυλές-νιες κολώνες. Στις κορφές τους έχουν σκαλισμένα κεφάλια άγρίων θεών της Ζούγκλας.

Είναι ένα Ταμπού! Δηλαδή κάποιος ιερός χώρος των Ιθαγενών που απαγορεύεται να τον πατήσουν ξένα πόδια!

Το χρυσό πιθηκάκι σκαρφάζει σθέλτο στην κορφή της μεσαίας κολώνας...

“Η Ταταμπού κ” οί άλλοι— με τη φόρα που έχουν πάρει— μπαίνουν, χωρίς να πολυσκεφτούν, στο ξέφωτο του Ταμπού... Μονάχα ο Ποκοπίκο και η Χουχού δεν προχωρούν. Κρύβονται με τρόπο κάπου εκεί κοντά.

Αυτό ήτανε!...

Στα κλαδιά των γύρω θεόρατων δέντρων είναι κρυμμένοι άμέτρητοι Ιθαγενείς. Πηδούν άμέσως σάν δαίμονες κάτω. Και περικυκλώνουν τους τέσσερις συντρόφους! Τελευταίος πηδάει και ο άρχηγός τους: “Ενας άγριος μαύρος υπεργίγαντας.

—“Απάνω τους! ούρλιαζε στους άραπάδες του. Θέλω να μοι τους πιάσετε ζωντανούς!

Κι όλοι μαζί χύνονται με λύσσα να τους άρπάξουν!

“Ο Ταρζάν, ο Γκαούρ, η Ταταμπού και η Βάντα άκόμα τους ύποδέχονται σάν ήρωες και ήρωίδες!

“Όμως οί άγριοι μαύροι, που τους έχουν περικυκλώσει είναι πολλοί. Τίποτα δεν μπορούν να κάνουν...

Σέ λίγες στιγμές πιάνονται σκλάβοι. Οί άραπάδες τους

δένουν χειροπόδαρα. Κι ο άρχηγός τους διατάζει:

—“Ανάψτε τώρα φωτιά! Άπόψε θα φάμε, θα πιούμε και θα γλεντήσουμε! Το πρωί ο Γιαχάμπα θα μάς δώσει πολύ χρυσάφι για να τους παραλάβει ζωντανούς!

“Ύστερα γυρίζοντας στους δυο άνδρες και τις δυο γυναίκες που βρίσκονται κάτω δεμένοι, καγχάζει άπαίσιος:

—Χό, χό, χό!... Κάνετε τους έξυπνους, μά πέσατε σάν στραβοί στην παγίδα που σάς έστησα!

Άμέσως, σουφρώνει τά χοντρά κόκκινα χείλια του και βγάζει ένα παράξενο σφύριγμα.

“Η χρυσή μαϊμουδίτσα κατεβαίνει από την κολώνα και τρέχει χαρούμενη κοντά του.

“Ο μαύρος υπεργίγαντας ζητάει να του φέρουν ένα μεγάλο φλασκί νερό. Το άδειάζει με όρμη πάνω στο παράξενο ζώο.

Και νά: το κίτρινο λαμπερό χρώμα φεύγει άμέσως από το τρίχωμα του μικρού πίθηκου. Ξεθάφεται. Δεν είναι πιά χρυσός, όπως πρίν!

“Ο Ποκοπίκο, κρυμμένος καθώς είναι στο θάμνο, ψιθυρίζει στη Χουχού:

—Καλά τ’όπα έγώ: ντουμπλές ήτανε!...

“Ο μαύρος Φύλαρχος καγχάζει πάλι τώρα:

—Χό, χό, χό!... “Ετσι σέ ξεγέλασα Ταρζάν! Είμαι πιό έξυπνος από σένα!... “Εγώ, ο Μπουραμπού, πρέπει να κυβερνάω τη Ζούγκλα. “Οχι έ-

ού!

‘Ο πονηρός Ταρζάν μουρμουρίζει:

— Γιά ξυπνο σέ παραδέχομαι Μπουραμπού! “Όμως Ένας Άρχοντας πρέπει νάναι καί δυνατός!...

‘Ο μαύρος Φύλαρχος πέφτει στήν παγίδα:

— Είμαι!... Κανένας μέσα στή Ζούγκλα δέν έχει τή δική μου δύναμι!

‘Ο Ταρζάν τόν κυττάζει μέ περιφρόνησι:

— Όχι. “Αν ήσουν δυνατός θά πάλευες μονάχος μαζί μου. Νά θαύμαζαν κ’ οί μαύροι σου τή δύναμι του “Αρχηγού τους. “Όμως, έσύ φοβάσαι νά τō κάνης... Γιατί ξέρεις πώς θά σέ πατήσω κάτω σάν βρώμερό σκουλίκι!...

Οί άραπάδες, μεζεμένοι γύρω, περιμένουν νά δούν τί θά κάνη ό Φύλαρχός τους. Γιατί ή προσβολή πού τοῦκα νε ό λευκός είναι μεγάλη!

‘Ο Μπουραμπού πού βρίσκεται σέ δύσκολη θέσι, άναγκάζεται νά διαλέξη:

— Λύστε τον!

— “Όχι! τού φωνάζει ό Γκαούρ. ‘Ο Ταρζάν είναι χτυπημένος. Έμένα νά λύσης γιά νά μονομαχήσουμε! Έγώ πού είμαι γερός θά μπορέσω νά σέ σπαράξω!

‘Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας τόν διαφεύδει:

— Μην τόν άκούς, Μπουραμπού! Δέν είμαι καθόλου χτυπημένος. Τό λέει γιά νά μέ σώση. Νά κινδυνέψη εκείνος.

Στό μεταξύ οί μαύροι ξ-

χουν λύσει τόν Ταρζάν. ‘Ο “Αρχηγός τούς φωνάζει:

— Όσο θά παλεύω μ’ αυτό τό λευκό σκυλί, κανένας από σās δέν θέλω νά μέ βοηθήση!

Καί άπόλυτα βέβαιος γιά τή νίκη του, προσθέτει:

— “Αν μέ σκοτώση, τότε νά λύσετε τόν Γκαούρ καί τίς δυό γυναίκες. Νά τούς αφήσετε όλους λεύτερους νά φύγουν!

Κι άμέσως χύνεται μανιασμένος πάνω στόν “Αρχοντα τής Ζούγκλας!...

Οί δυό γιγαντώσωμοι άντρες πιάνονται στά χέρια. Τρομακτική μονομαχία αρχίζει!...

“Όμως, ό Μπουραμπού είναι πιό μεγαλόσωμος καί δυνατός από τόν Ταρζάν. Γρήγορα θά καταφέρει νά τόν σπαράξη!...

Μά ξαφνικά κάτι αναπάντεχο γίνεται: βαρειά κ’ έπιβλητική γυναικεία φωνή άκούγεται:

— Σταθήτε!...

Καί μιá αλόκοτη μεγαλοπρεπής, όμορφη καί πλούσια ντυμένη μαύρη γυναίκα, παρυσιάζεται ανάμεσα στούς δυό μονομάχους. Σά νάπεσε από τόν ούρανό:

— Είμαι ή θεά Ζαχάλ! τούς λέει άπομακρύνοντας τόν ένα από τόν άλλον.

Καί προσθέτει έπιβλητικά:

— Είμαι ή συντρόφισσα τού θεοῦ Κράουμπα!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

ΜΟΝΑΧΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ

τοῦ 88ου τεύχους «ΓΚΑΟΥΡ-ΓΑΡΖΑΝ» πού θά κυκλοφορήσῃ
 ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ
 μπορεῖτε νά φαντασθῆτε πόσο πρωτότυπη κοὶ καταπλη-
 κτική θά εἶναι ἡ Περιπέτεια αὐτή :

"ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ Φ'ΔΙΑ"

τά ἔχει γράψει ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

καὶ θά τὰ διαβάσουν

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Προσεχῶς, καὶ παράλληλα μὲ τὸν θρυλικὸ «ΓΚΑΟΥΡ —ΓΑΡ-
 ΖΑΝ», θά κυκλοφορήσουν τὰ καταπληκτικώτερα τεύχη ἀπὸ ὅσα
 ἔχουν κυκλοφορήσῃ ποτὲ στὴν Ἑλλάδα. Μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
 Συναρπαστικὲς περιπέτειες ἑνὸς ἡρωικοῦ Ἑλληνόπουλου πού
 ἀγωνίζεται γιὰ τὴ Λευθερίᾳ καὶ τὴ Δικαιοσύνη.

**ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ
 ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ**

Θὰ μείνετε κατὰπληκτοι μπροστὰ στὰ ὑπεράνθρωπα κατορθώ-
 ματα τοῦ ὑπέροχου καὶ ἡρωικοῦ Ἑλληνόπουλου πού θά διαβά-
 ζετε στὸ ἀριστογραφηματικὸ εἰκονογραφημένο τεύχος :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Θὰ τὸν γράφῃ ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σέ δλόκληρη τήν Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ' 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694